

ธุรกิจ 1 เพื่อพระเกียรติของ ๒ พระเจ้า

คำสอนจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับความดีทางศีลธรรมของธุรกิจ

WAYNE GRUDEM

“เป็นการทบทวนอย่างรอบคอบเกี่ยวกับจุดประสงค์และความหมายของธุรกิจ รวมทั้งมุมมองใหม่ในการนำเกียรติยศและสง่าราศีของพระเจ้ามาสู่การประกอบธุรกิจ”

—ซี. วิลเลียม พอลลาร์ด

ประธานกิตติมศักดิ์, The ServiceMaster Company

“ช่วงเป็นการเตือนเปี่ยมความหมายว่า ชีวิตในการทำธุรกิจของคุณสามารถเป็นส่วนสำคัญในการปรนนิบัติพระเจ้าและสร้างผลกระทบต่อชีวิตผู้อื่นอย่างนิรันดร์!”

—เดฟ บราวน์

อดีตซีอีโอ, LensCrafters

“ในการผสมผสานโลกของธุรกิจและชีวิตแห่งความเชื่อซึ่งมักมีความท้าทาย หนังสือของดร.เวน กรูเต็มให้พื้นฐานที่เข้าใจง่ายและเป็นประโยชน์ต่อการเป็นผู้นำทางธุรกิจ”

—เจมส์ เฟลโลว์ส

อดีตซีอีโอ, Fellowes, Inc.

“บ่อยครั้งที่คริสเตียนรู้สึกผิดเกี่ยวกับผลประโยชน์ส่วนตัว การได้มาซึ่งทรัพย์สิน และเป้าหมายการทำกำไร เวน กรูเต็มได้อธิบายชัดเจนว่า สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตที่มีคุณธรรม นับเป็นความคิดที่น่าอัศจรรย์เลยทีเดียว!”

—สตีเฟน แสปเพล, Ph.D.

ศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านเศรษฐศาสตร์,

Arizona State University

“ดร.เวน กรูเต็มได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า กิจกรรมทางธุรกิจของเรา
ให้โอกาสที่เป็นเอกลักษณ์ในการถวายสังฆารศีแด่พระเจ้า ข้อสรุปของท่านมี
ความลึกซึ้ง มีค่า และมีความจริง ผมจะจัดให้เป็นหนังสืออ่านทบทวนปีละครั้ง
เพื่อกระตุ้นให้ผมมีจิตวิญญาณการทำงานตาม โคโลสี 3:23-24”

—ไมก์ เซอร์ซี

ผู้จัดการทั่วไป, Ronald Blue & Co., Phoenix, Arizona

“ในการหักล้างข้อกล่าวอ้างที่ว่าสภาวะธุรกิจมนุษย์เป็นของบริษัท รัฐบาล และ
อุตสาหกรรมต่าง ๆ เวน กรูเต็มได้อธิบายอย่างกระชับว่า ธุรกิจเป็นการออกแบบ
ของพระเจ้าเพื่อถวายเกียรติยศแด่พระองค์และเพื่อประโยชน์ของเรา”

—เดวิด เพน

นักเศรษฐศาสตร์, กระทรวงพาณิชย์สหรัฐอเมริกา

กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

“หนังสือเล่มนี้ควรเป็นหนังสือที่ศิษยาภิบาลทุกคนที่รักผู้ทำธุรกิจซึ่งพระเจ้า
ให้มาอยู่ในท่ามกลางพวกเขา ควรต้องอ่าน และผู้ประกอบธุรกิจทุกคนจะได้
รับพรและได้รับกำลังใจจากการอ่านบทประยุกต์ที่เวน กรูเต็มได้นำข้อพระ
คัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับธุรกิจ เนื้อหาของหนังสือนี้เปี่ยมด้วยพระประสงค์
อันรุ่งโรจน์ของพระเจ้าสำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้ปรนนิบัติองค์
พระผู้เป็นเจ้าของเขาในธุรกิจ”

—ริชาร์ด ซี. ชูนิง, Ph.D.

นักวิจัยดีเด่นประจำสถาบัน, John Brown University

“เป็นมุมมองอันยอดเยี่ยมเกี่ยวกับความเชื่อมโยงกันระหว่างชีวิตทาง
เศรษฐกิจและชีวิตทางจิตวิญญาณ และเป็นยารักษาที่จำเป็นสำหรับผู้ที่ยัง
ธุรกิจในฐานะกิจกรรมที่ถวายเกียรติยศและสังฆารศีแด่พระเจ้า”

—แบร์รี แอสมัส, Ph.D.

นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส, National Center for Policy
Analysis

ธุรกิจ เพื่อพระเกียรติของ พระเจ้า

คำสอนจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับ
ความดีทางศีลธรรมของธุรกิจ

เวน กรูเด็ม

ธุรกิจเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า eBOOK
Business for the Glory of God eBOOK
© 2025 โดย เกษขบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั่งๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไป
ยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกษขบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 098-757-3257
gracebannasan@gmail.com;
hisbygrace@me.com
www.GraceBannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย Printed in Thailand.

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11
เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น

Unless otherwise indicated, all scriptures taken from the THSV11

จัดพิมพ์โดย เกษข บรรณสาร/Grace Bannasaan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Business for the Glory of God: The Bible's
Teaching on the Moral Goodness of Business ©2003 โดย เว น กรู เต็ม. หนังสือเล่มนี้ได้รับการ
ตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Crossway, a publishing ministry of Good News
Publications in Wheaton, Illinois 60187, USA. This edition published in arrangement with
Crossway. All rights reserved.

ผู้แปล: นรินทร์ สุรนาอวรัตน์ (Translator: Narin Suranaowarat)
ตรวจสอบโดย: เบญจิสา มหานนท์ (Editor: Benrisa Mahanon)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

กรู เต็ม, เว น.

ธุรกิจเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า.- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย, 2568.
94 หน้า.

1. ธุรกิจ--แง่ศาสนา--คริสต์ศาสนา. I. นรินทร์ สุรนาอวรัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

261.85

ISBN (eBook) 978-616-94652-3-2

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

มอบแต่บิดาของผม,
อาร์เดน อี. กรูเต็ม,
ผู้ที่ได้ให้เกียรติยศและสง่าราศีแด่พระเจ้าในชีวิตของเขาในธุรกิจ,

และมารดาของผม,
จีน ซี. กรูเต็ม,
ซึ่งความใจกว้างและความเมตตากรุณา
และศรัทธาของท่านเป็นแบบอย่างแก่ผู้ที่รู้จักท่าน

สารบัญ

คำนำ	9
บทนำ: วิธีที่ถูกต้องและเหมาะสมในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า	13
1 ความเป็นเจ้าของ	21
2 ผลិតภาพ	29
3 การจ้างงาน	35
4 การทำธุรกรรมทางการค้า	39
5 กำไร	45
6 เงิน	51
7 ความไม่เท่าเทียมกันของการครอบครองทรัพย์สิน	55
8 การแข่งขัน	65
9 การกักขังและการให้กู้ยืม	71
10 ทักษะคติในใจ	81
11 ผลกระทบต่อความยากจนของโลก	85
หมายเหตุ	91

คำนำ

เป็นเวลาหลายปีที่ผมได้สอนและทำวิจัยเกี่ยวกับคำสอนในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับคำถามทางเศรษฐกิจในหลากหลายแง่มุม - หัวข้อต่าง ๆ เช่น ความมั่งคั่งและความยากจน การออมและการบริจาด การทำงานและการพักผ่อน การซื้อและการขาย การกู้ยืมและการให้กู้ นายจ้างและลูกจ้าง รวมทั้งการใช้ทรัพยากรของโลกเพื่อจุดประสงค์ในการผลิต พระคัมภีร์กล่าวถึงหัวข้อเหล่านี้ไว้มากมาย และการศึกษาอย่างละเอียดสมควรได้รับการนำเสนอในหนังสือที่หนากว่านี้ ซึ่งผมกำลังอยู่ในระหว่างการเขียน

แต่ในขณะที่หนังสือเล่มหนาของผมยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เท็ด ยามาโมริ อดีตประธานองค์กร Food for the Hungry ได้ชักชวนให้ผมอ่านบทความเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้หัวข้อเหล่านี้กับกิจกรรมทางธุรกิจ โดยเฉพาะ ผมตกลงและได้อ่านบทความชื่อ “ธุรกิจในตัวเองสามารถถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างไร” ในการประชุม Conference for Holistic Entrepreneurs ซึ่งดร.ยามาโมริจัดขึ้นที่ Regent University Graduate School of Business ระหว่างวันที่ 3-5 ตุลาคม 2002 หนังสือเล่มนี้เป็นฉบับขยายความของบทความดังกล่าว¹

ผมขอแสดงความขอบคุณต่อหลายท่านที่มีส่วนช่วยในการคิดหรือ

1 บทความนี้ได้รับการตีพิมพ์ในรูปแบบดั้งเดิมใน *On Kingdom Business: Transforming Missions Through Entrepreneurial Strategies* บรรณาธิการโดย เทตสันโอ ยามาโมริ และ เคนเนธ เอ. เอลเดรด (Wheaton, Ill.: Crossway, 2003), 127-151 หนังสือเล่มนี้รวบรวมกรณีศึกษานำทั้งจากคริสเตียนผู้กำลังดำเนินธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในประเทศ ซึ่งหลายคนอาจคิดว่าเป็นไปได้ยากที่สุดในโลกปัจจุบัน

ให้ข้อเสนอแนะสำหรับต้นฉบับนี้ รวมถึง แบร์รี แอสมัส, เจอร์รี บร็อค, เดวิด บราวน์, ไดแอน ฮาคาลา, สตีเฟน แอปเพล, เดวิด เพน, สตีฟ อุห์ ลมันน์ และนักศึกษาเก่าหลายคนในการอภิปรายในชั้นเรียน ขอขอบคุณเป็นพิเศษแก่ เดวิด คอตเตอร์ อดีตนักศึกษาผู้ชาญฉลาดและมีน้ำใจ (และอาจารย์พิเศษด้านเศรษฐศาสตร์ที่ Trinity College, Deerfield, Illinois) ซึ่งความรู้ประสบการณ์ในด้านเศรษฐศาสตร์และธุรกิจของเขาได้มีส่วนช่วยในความคิดของผมอย่างมากและมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อสิ่งที่ผมได้เขียน อย่างไรก็ตาม ผมไม่ได้นำทุกข้อเสนอแนะจากผู้ช่วยเหลือและมิตรสหายเหล่านี้มาใช้ และพวกเขาไม่ควรถูกตำหนิสำหรับข้อผิดพลาดใด ๆ ที่อาจยังคงมีอยู่!

ผมขอแสดงความขอบคุณต่อคณะผู้บริหารและคณะกรรมการของ Trinity Evangelical Divinity School (ที่ผมสอนตั้งแต่ปี 1981 ถึง 2001) และ Phoenix Seminary (ที่ผมสอนอยู่ในปัจจุบัน) ที่ได้อนุมัติการลาพักเพื่อการวิจัยให้แก่ผม ซึ่งระหว่างนั้นผมได้ทำงานต่อเนื่องในหนังสือเล่มใหญ่เกี่ยวกับหลักการในพระคัมภีร์และค่านิยมทางเศรษฐกิจ ซึ่งผมหวังว่าจะสามารถเสร็จสมบูรณ์ในอนาคตอันใกล้ และผมขอขอบคุณ Sovereign Grace Ministries กลุ่มคริสตจักรที่ได้ให้กำลังใจและสนับสนุนผมด้วยทุนสำหรับผู้ช่วยวิจัยเพิ่มเติมในโครงการวิจัยที่ใหญ่กว่านี้ งานวิจัยนั้นได้ให้พื้นฐานส่วนใหญ่สำหรับภาพรวมโดยย่อที่ผมนำเสนอในหนังสือเล่มนี้

ผมได้อุทิศหนังสือเล่มนี้ให้แก่คุณพ่อของผม อาร์เดน กรูเด็ม ผู้ซึ่งงานในโลกธุรกิจและความใจกว้างของท่านทำให้ผมสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำอันชาญฉลาดของท่านและสามารถได้รับการศึกษาที่เป็นทางการมากกว่าที่ท่านเคยมีโอกาสดำเนิน และการทำงานธุรกิจของท่าน จากที่ผมได้เรียนรู้จากผู้นับถือนตลอดชีวิตของผม ล้วนเป็นไปเพื่อถวายเกียรติและสร้างราศีแด่พระเจ้าเสมอ ผมยังได้อุทิศหนังสือนี้ให้แก่คุณแม่ของผม จิน กรูเด็ม

ผู้ซึ่งความใจกว้างอันน่าทึ่ง ความเมตตา ความซื่อสัตย์ การเสียสละ
ตนเอง และความเชื่อของท่านได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าตลอดชีวิต
ของท่านเช่นกัน และได้เป็นแบบอย่างที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อแนวคิด
ของผมว่าตนเองคาดหวังว่าจะเป็นคนแบบไหน

เวน กรูเต็ม

สก็อตส์เดล, แอริโซนา

19 กันยายน 2003

บทนำ:

วิธีที่ถูกกละเลยในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

โดยพื้นฐานแล้ว ธุรกิจเป็นเรื่องดีหรือชั่วกันแน่?

คำว่า *กำไร*, *การแข่งขัน*, *เงิน* และแม้แต่คำว่า *ธุรกิจ* มักมีนัยยะในแง่ลบทางศีลธรรมสำหรับคนจำนวนมากในปัจจุบัน บางคนทำงานในแวดวงธุรกิจถึงกับรู้สึกผิดเล็กน้อย โดยคิดว่างานของพวกเขาอาจจำเป็นแต่ในแง่ศีลธรรมแล้ว ดีที่สุดธุรกิจก็อาจจะ “เป็นกลาง” มีคนน้อยมากที่คิดโดยสัญชาตญาณว่าธุรกิจนั้นดีงามในตัวเองเชิงศีลธรรม

เหตุอันฉาวทางธุรกิจที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ไม่ซื่อสัตย์และผิดกฎหมายโดยบริษัทยักษ์ใหญ่ออย่างเอนรอน (Enron) และบริษัทบัญชีที่เคยได้รับความเคารพอย่างอาร์เธอร์แอนเดอร์เซนทำให้ผู้คนมีแนวโน้มที่จะสงสัยว่า ต้องมีบางสิ่งในธุรกิจที่ *โดยธรรมชาติ*มีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การกระทำผิด ดังนั้นแนวคิดเรื่องธุรกิจจึงตกอยู่ภายใต้เมฆหมอกแห่งความสงสัย แต่นั่นถูกต้องหรือไม่?

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจกับการรับใช้พระเจ้านั้น เมื่อผู้คนถามว่า “ชีวิตของพวกเขาจะ “ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างไร” พวกเขามักไม่ได้รับคำตอบว่า “จงไปทำธุรกิจ”

เมื่อนักเรียนถามว่า “ผมจะรับใช้พระเจ้าด้วยชีวิตของผมได้อย่างไร?” พวกเขามักไม่ได้ยินคำตอบว่า “จงไปทำธุรกิจ”

เมื่อใครบางคนอธิบายให้คนที่เพิ่งรู้จักกันฟังว่า “ผมทำงานในธุรกิจนั้นธุรกิจนี้” เขามักไม่ได้ยินคำตอบว่า “นั่นเป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า!”

แต่นั้นคือสิ่งที่หนังสือเล่มนี้จะกล่าวอ้าง ผมจะได้แย้งว่า หลายแง่มุมของกิจกรรมทางธุรกิจนั้นดีงามในตัวเอง และในตัวมันเองนั้นนำมาซึ่งพระเกียรติแด่พระเจ้า แม้ว่าจะมีศักยภาพอย่างมากในการใช้ในทางที่ผิดและการกระทำผิดก็ตาม

ผมตระหนักดีว่าสำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว คำว่า “ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” ฟังดูเหมือน - อืม ฟังดูเหมือนว่าลึ้นจะเหมาะกับในคริสตจักร ไม่ใช่โลกธุรกิจ เมื่อผู้คนได้ยินวลี “ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” อาจนึกถึงการนมัสการเป็นอันดับแรก - การร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และขอบพระคุณพระองค์ จากนั้นอาจนึกถึงการประกาศข่าวประเสริฐ - ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการบอกผู้อื่นเกี่ยวกับพระองค์ อาจรวมถึงการถวาย - ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการบริจาคเงินเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ เพื่อสร้างคริสตจักร และเพื่อคนยากจน หรืออาจหมายถึงการดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม - การดำเนินชีวิตในแบบที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ในที่สุดคำว่า “ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” อาจหมายถึงชีวิตแห่งความเชื่อ - การพึ่งพาพระเจ้าในการอธิษฐานและในทัศนคติประจำวันของเรา ทั้งห้าประการนี้ - การนมัสการ การประกาศข่าวประเสริฐ การถวาย การดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม และความเชื่อ - แนนอนว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่จุดเน้นของผมในหนังสือเล่มนี้

แทนที่จะเป็นสิ่งเหล่านี้ ผมต้องการมองที่ธุรกิจในตัวมันเอง - ไม่ใช่เพียงแค่วิธีที่ธุรกิจสามารถมีส่วนช่วยในงานที่คริสตจักรกำลังทำอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผมต้องการพิจารณาแง่มุมต่อไปนี้ของกิจกรรมทางธุรกิจ

1. ความเป็นเจ้าของ (ownership)
2. ผลิตภาพ (productivity)
3. การจ้างงาน (employment)
4. ธุรกรรมเชิงพาณิชย์ (การซื้อและการขาย) [commercial transactions (buying and selling)]
5. กำไร (profit)
6. เงิน (money)
7. ความไม่เท่าเทียมกันของทรัพย์สิน (inequality of possessions)
8. การแข่งขัน (competition)
9. การกู้ยืมและการให้กู้ยืม (borrowing and lending)
10. ทักษะจิตใจ (attitudes of heart)
11. ผลกระทบต่อความยากจนของโลก (effect on world poverty)

แต่ก่อนที่จะพิจารณาสິงเหล่านี้ เราจำเป็นต้องพิจารณาประเด็นเบื้องต้นสองประการ ประการแรกเกี่ยวกับการเลียนแบบพระเจ้า และประการที่สองเกี่ยวกับการกระทำผิดทางศีลธรรมหรือบาป

การเลียนแบบ: พระเจ้าทรงผลิตผลิตเมื่อเห็นพระลักษณะของพระองค์สะท้อนอยู่ในชีวิตของเรา

วิธีหนึ่งที่เราสามารถถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้แต่ มักถูกมองข้ามวิธีเพิ่มเติมในการถวายพระเกียรติแด่เจ้านี้เป็นกุญแจสำคัญในการเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงสร้างโลกในแบบที่พระองค์ทรงสร้าง นอกจากนี้ยังเป็นกุญแจสำคัญในการเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงประทานพระบัญญัติ

ทางศีลธรรมแก่เรา และเป็นกุญแจสำคัญในการเข้าใจว่าทำไมมนุษย์จึงมีแรงผลักดันตามสัญชาตญาณที่จะทำงาน ที่จะมีผลผลิต ที่จะประติขันธ์ที่จะหาเงินและเก็บออมและให้ และที่จะทำกิจกรรมเฉพาะนับพันที่เต็มไปด้วยวันเวลาของเรา วิธีเพิ่มเติมในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้านี้คือการเลียนแบบ - การเลียนแบบพระลักษณะของพระเจ้า

พระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อให้เราเลียนแบบพระองค์ และเพื่อให้พระองค์สามารถมองดูเราและเห็นบางสิ่งของพระลักษณะอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์สะท้อนอยู่ในตัวเรา บทแรกของพระคัมภีร์บอกเราว่า

พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง (ปฐมกาล 1:27)

การเป็นตามพระฉายาของพระเจ้าหมายความว่าเราเป็นเหมือนพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนโลก นี่หมายความว่าพระเจ้าทรงสร้างเราให้เป็นเหมือนพระองค์มากกว่าสิ่งอื่นใดที่พระองค์ทรงสร้าง พระองค์ทรงปิตินดีที่จะมองดูเราและเห็นการสะท้อนความเป็นเลิศของพระองค์ในตัวเรา หลังจากที่พระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวา

พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก (ปฐมกาล 1:31)²

พระองค์ทรงมองดูสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างและทรงปิตินดีในสิ่งนั้น - ใช่แล้วในทุกสิ่ง แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมนุษย์ที่ทรงสร้างตามพระฉายาของพระองค์

2 การเน้นข้อความทั้งหมดในข้อพระคัมภีร์ที่อ้างถึงเป็นการเพิ่มเติมโดยผู้เขียน

นี่คือเหตุผลที่เปาโลสั่งเราในพระธรรมเอเฟซัส 5 ว่า

“จงเลียนแบบของพระเจ้าให้สมกับเป็นบุตรที่รัก” (เอเฟซัส 5:1)

หากคุณเป็นพ่อแม่ คุณจะรู้ว่า คุณจะปิติยินดีเป็นพิเศษเมื่อคุณเห็นลูก ๆ ของคุณเลียนแบบคุณลักษณะที่ดีบางอย่างของคุณและปฏิบัติตามมาตรฐานทางศีลธรรมบางอย่างที่คุณพยายามเป็นแบบอย่าง เมื่อเรารู้สึกถึงความปิติยินดีนั้นในฐานะพ่อแม่ มันเป็นเพียงเสียงสะท้อนเล็ก ๆ ของสิ่งที่พระเจ้าทรงรู้สึกเมื่อพระองค์ทรงเห็นเราในฐานะลูกของพระองค์ เลียนแบบคุณลักษณะอันเป็นเลิศของพระองค์ “จงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก”

แนวคิดเรื่องการเลียนแบบพระเจ้านี้อธิบายพระบัญญัติหลายข้อในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น “เรารัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19) เราเลียนแบบความรักของพระเจ้าเมื่อเรากระทำด้วยความรัก หรือ “พวกท่านจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเองบริสุทธิ์” (1 เปโตร 1:16 อ้างอิงจากเลวีนิติ 11:44) ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงสอนว่า “พวกท่านจงมีใจเมตตากรุณาเหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา” (ลูกา 6:36) และพระองค์ยังตรัสว่า “เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างพระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48) พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็นเหมือนพระองค์

แนวคิดเรื่องการเลียนแบบพระลักษณะของพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงปิติยินดีในเรานี้ อธิบายพระบัญญัติทางศีลธรรมอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ ด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงต้องการให้เราพูดความจริงและไม่โกหกเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า “ผู้ไม่ตรัสมุสา” (ทิตัส 1:2) พระองค์ทรงบัญชาไม่ให้เราล่วงประเวณีเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระองค์ และพระองค์ทรงปิติยินดีที่เห็นเรา

เชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาการสมรสที่เราได้เข้าร่วม (ดู มาลาคีย์ 2:14) และพระเจ้าทรงบัญชาให้ลูก ๆ “จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า” (อพยพ 20:12 อ้างถึงในเอเฟซัส 6:2) เป็นการสะท้อนถึงเกียรติที่พระบุตรถวายแด่พระบิดาในตรีเอกภาพ

พระเจ้าทรงสร้างเราในลักษณะที่เราจะต้องปรับเปลี่ยนแบบพระลักษณะของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างเราในลักษณะที่เราจะรู้สึกปิติยินดีโดยธรรมชาติในการเห็นการสะท้อนของพระลักษณะของพระเจ้าในการกระทำของเราเองและในการกระทำของผู้อื่น แม้ว่ากระบวนการนี้จะถูกทำลายด้วยบาป แต่เราก็กังหันมันเกิดขึ้นในระดับหนึ่ง เราารู้สึกปิติยินดีและพึงพอใจอย่างลึกซึ้งในการพูดความจริง (เพราะพระเจ้าทรงเป็นความจริง) ในการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างยุติธรรม (เพราะพระเจ้าทรงยุติธรรมและเที่ยงธรรม) ในการกระทำด้วยความรักต่อผู้อื่น (เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก) ในการเชื่อสัตย์ต่อการสมรสของเราและการรักษาคำพูดในพันธสัญญาอื่น ๆ (เพราะพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ) และอื่น ๆ เรายังชื่นชมที่เห็นคนอื่นกระทำในลักษณะเหล่านี้ด้วย เพราะในการกระทำเหล่านั้นเราได้เห็นพระลักษณะของพระเจ้า ด้วยวิธีนี้เราจึงเริ่มเข้าใจวิธีการปฏิบัติตามพระบัญชาที่ว่า “เพราะฉะนั้นเมื่อพวกท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โครินธ์ 10:31)

แต่บาปไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องตระหนักว่า เราไม่ควรพยายามถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการกระทำในลักษณะที่ไม่เชื่อฟังพระวามะของพระองค์ ตัวอย่างเช่น หากผมพูดความจริงเกี่ยวกับเพื่อนบ้านของผมด้วยความปรารถนาร้ายที่จะทำให้ร้ายเขา ผมจะไม่ได้ถวาย

พระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการเลียนแบบความจริงของพระองค์ เพราะความจริงของพระเจ้านั้นสอดคล้องกับพระลักษณะอื่น ๆ ทั้งหมดของพระองค์เสมอ รวมถึงพระลักษณะแห่งความรักของพระองค์ และเมื่อเราอ่านเกี่ยวกับโจรที่ปล้นธนาคารด้วยแผนการที่ซับซ้อนและชาญฉลาด เราไม่ควรสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการเลียนแบบสติปัญญาและทักษะของพระเจ้าของโจรคนนี้ เพราะพระปัญญาของพระเจ้านั้นแสดงออกในลักษณะที่สอดคล้องกับพระลักษณะทางศีลธรรมของพระองค์เสมอ ซึ่งไม่สามารถทำซ้ำได้ และสอดคล้องกับพระลักษณะแห่งความรักและความจริงของพระองค์ ดังนั้นเราจึงต้องระมัดระวังไม่ให้พยายามเลียนแบบพระลักษณะของพระเจ้าในลักษณะที่ขัดแย้งกับกฎศีลธรรมของพระองค์ในพระคัมภีร์

สิ่งที่หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่

มีอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องกล่าวถึงก่อนที่เราจะเริ่มต้น หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือเกี่ยวกับ “วิธีการตัดสินใจเกี่ยวกับประเด็นจริยธรรมที่ยากในธุรกิจ” เพราะนั่นจะต้องใช้หนังสือที่ยาวกว่านี้ ความจริงแล้ว ผมหวังว่าในอนาคตจะได้เขียนเกี่ยวกับคำถามทางจริยธรรมที่ซับซ้อนซึ่งผู้คนเผชิญทุกวันในโลกธุรกิจ แต่ก่อนที่จะพิจารณาความท้าทายที่ซับซ้อนในจริยธรรมทางธุรกิจ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างมหาศาลที่จะเข้าใจองค์ประกอบพื้นฐานบางประการของธุรกิจในตัวมันเอง สิ่งต่าง ๆ เช่น กำไร การแข่งขัน เงิน และความเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นมีความชั่วร้ายแฝงอยู่เสมอหรือไม่? หรือเป็นเพียงสิ่งที่เป็นกลางทางศีลธรรมที่สามารถใช้เพื่อความดีหรือความชั่วได้? ในทางตรงกันข้ามกับมุมมองทั้งสองนี้ หนังสือเล่มนี้จะโต้แย้งว่า สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐานที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษยชาติ แต่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็มาพร้อมการล่อลวงมากมายที่จะใช้มัน

ในทางที่ผิดและการกระทำผิด และแม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะสิ้นเกินไปที่จะแก้ปัญหาที่ซับซ้อนทั้งหมดในเรื่อง “พื้นที่สีเทา” ของจริยธรรมทางธุรกิจ แต่ก็มีหลายสิ่งในแต่ละแง่มุมของธุรกิจที่ถูกต้องและผิดอย่างชัดเจน และผมจะกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นด้านล่างด้วย

วิธีเฉพาะที่ธุรกิจสามารถถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ด้วยภูมิหลังนี้ เราสามารถหันมาพิจารณาแง่มุมเฉพาะของกิจกรรมทางธุรกิจ และถามว่า แง่มุมเหล่านี้ให้โอกาสพิเศษอย่างไรในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เราจะพบว่าในทุกแง่มุมของธุรกิจ มีโอกาสหลายชั้นในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า รวมถึงการล่อลวงให้ทำบาปหลายประการด้วย

ความเป็นเจ้าของ

การเป็นเจ้าของทรัพย์สินเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน
และให้โอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการล่อลวงให้ทำบาปหลายประการด้วยเช่นกัน

บางครั้งผู้คนคิดว่าการเป็นเจ้าของทรัพย์สินทั้งหมดเป็นเหมือน “ความโลภ” ที่มีมลทินทางศีลธรรม และพวกเขาคิดว่าการว่าในโลกที่สมบูรณ์แบบ ผู้คนจะไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินส่วนตัวด้วยซ้ำ แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนแนวคิดนี้ เมื่อพระเจ้าประทานพระบัญญัติว่า

“ห้ามลักขโมย” (อพยพ 20:15)

พระองค์ทรงยืนยันความถูกต้องของการเป็นเจ้าของทรัพย์สินส่วนตัว ผมไม่ควรขโมยรถของคุณ เพราะมันเป็นของคุณ ไม่ใช่ของผม เว้นแต่พระเจ้าจะทรงตั้งใจให้เราเป็นเจ้าของทรัพย์สินส่วนตัวของคนอื่น เหล่านี้ พระบัญญัติที่ห้ามลักขโมยก็จะไม่สมเหตุสมผล

ผมเชื่อว่าเหตุผลที่พระเจ้าประทานพระบัญญัติ “ห้ามลักขโมย” ก็เพราะว่าการเป็นเจ้าของทรัพย์สินเป็นวิธีพื้นฐานที่เราเลียนแบบอำนาจสูงสุดของพระเจ้าเหนือจักรวาล โดยการให้ “อำนาจ” ของเราเหนือส่วนเล็ก ๆ ของจักรวาล นั่นคือสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ เมื่อเราดูแลทรัพย์สิน

ของเรา เราก็กู้เลียนแบบพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงดูแลจักรวาลทั้งหมด และพระองค์ทรงปิติยินดีที่เห็นเราเลียนแบบพระองค์ในลักษณะนี้ นอกจากนี้ เมื่อเราดูแลทรัพย์สินของเรา การทำสิ่งนี้ให้โอกาสเราในการเลียนแบบพระลักษณะอื่น ๆ ของพระเจ้า เช่น สติปัญญา ความรู้ ความงาม ความคิดสร้างสรรค์ ความรักต่อผู้อื่น ความกรุณา ความยุติธรรม ความเป็นอิสระ เสรีภาพ การใช้เจตจำนง การได้รับการอวยพร (หรือความยินดี) และอื่น ๆ

บางครั้งคริสเตียนอ้างถึงความเป็นเจ้าของว่า “เป็นการอารักขา” เพื่อเตือนเราว่า “สิ่งที่เราเป็นเจ้าของ” นั้นเราไม่ได้เป็นเจ้าของอย่างสมบูรณ์ แต่เป็นเพียงผู้อารักขาที่ดูแลสิ่งที่ เป็นของพระเจ้าจริง ๆ นี่เป็นเพราะว่า “โลกกับสรรพสิ่งในโลกเป็นของพระยาห์เวห์” (สดุดี 24:1) ดังนั้นในที่สุดแล้วทุกสิ่งจึงเป็นของพระเจ้า (ดู เลวีนิติ 25:23; สดุดี 50:10-12; ฮักกัย 2:8; ลูกา 16:12; 1 โครินธ์ 4:7)

ทำไมเด็ก ๆ ตั้งแต่อายุน้อยจึงชอบมีของเล่นซึ่งเป็นของตัวเอง และทำไมพวกเขาต้องการมีสัตว์เลี้ยงที่เป็นของตัวเอง ซึ่งพวกเขาสามารถดูแลได้? ผมตระหนักว่า “ความเป็นเจ้าของ” ของเล่นและสัตว์เลี้ยงเช่นนี้อาจถูกบิดเบือนด้วยบาปแห่งความเห็นแก่ตัวและความเกียจคร้าน แต่ต่อให้เราจะอยู่ในโลกที่ปราศจากบาป เด็ก ๆ ตั้งแต่อายุน้อยก็จะมี ความปรารถนาที่จะมีสิ่งที่ เป็นของตัวเอง ผมคิดว่า พระเจ้าทรงสร้างเราให้มีความปรารถนาที่จะเป็นเจ้าของสิ่งต่าง ๆ เพราะพระองค์ทรงต้องการให้เรา มีความปรารถนาที่จะเลียนแบบอำนาจสูงสุดของพระองค์ในลักษณะนี้ ความปรารถนานี้ในตัวเองไม่ควรถูกเรียกว่า “ความโลภ” โดยอัตโนมัติ เพราะคำนั้นเป็นการใส่ร้ายบางสิ่งซึ่ง เป็นความปรารถนาดีที่พระเจ้าประทานให้เรา

เมื่อเราเป็นผู้อารักขาที่รับผิดชอบ ไม่ว่าจะดูแลของเล่นของเราตอนอายุสี่ขวบ หรือจัดการโรงงานทั้งหมดตอนอายุสี่สิบปี ถ้าเราทำงานนี้

“เพื่อถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า” พระเจ้าทอดพระเนตรการเลียนแบบอำนาจสูงสุดของพระองค์และพระลักษณะอื่น ๆ ของพระองค์ของเรา และพระองค์ทรงพอพระทัย ในลักษณะนี้เราเป็นผู้ที่มีพระฉายาของพระองค์ เป็นคนที่เหมือนพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนโลก ไม่ว่าเราจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินน้อยหรือมาก และไม่ว่าเราจะเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่

แล้วเราควรทำอย่างไรกับสิ่งต่าง ๆ ที่เราเป็นเจ้าของ? มีสิ่งดี ๆ มากมายที่จะทำ ซึ่งทั้งหมดสามารถถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้ การ “ใช้” ทรัพย์สินของเราที่ได้อย่างหนึ่ง – ซึ่งดูเหมือนจะขัดแย้งกัน – คือเราควรให้บางส่วนของมันไป! ทั้งนี้เพื่อให้คนอื่นสามารถใช้มันอย่างชาญฉลาด ไม่ใช่แค่ตัวเราเอง ตัวอย่างเช่น เราสามารถถวายให้คริสตจักรเพื่อช่วยในการประกาศข่าวประเสริฐและการสอน และในลักษณะนั้นเราก็สร้างคริสตจักร หรือเราสามารถให้ทรัพย์สินบางส่วนของเราเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อื่น โดยเฉพาะคนยากจน

“อย่าละเลยที่จะทำความดี และแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” (ฮีบรู 13:16)

พระคัมภีร์กล่าวบ่อยครั้งถึงความสำคัญของการให้เป็นประจำและสิ่งที่เราได้รับ

“จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทุกอย่างของเจ้า” (สุภาษิต 3:9)

“... เราต้องช่วยพวกที่มีกำลังน้อย และระลึกถึงพระวาทะของพระเยชูขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’ ” (กิจการ 20:35)

การให้เป็นสิ่งสำคัญเพราะแสดงถึงความไว้วางใจในพระเจ้า เมื่อผมให้เงิน 100 ดอลลาร์ไป ผมกำลังพูดว่า “พระเจ้า ผมกำลังไว้วางใจพระองค์ที่จะจัดเตรียมสำหรับความต้องการในอนาคตของผมมูลค่า 100 ดอลลาร์ เพราะผมไม่สามารถพึ่งพาเงิน 100 ดอลลาร์นี้ได้อีกต่อไป” ดังนั้น การให้เงินไปจึงเป็นการเปลี่ยนความไว้วางใจจากเงินของเราไปสู่พระเจ้าของเรา พระเจ้าทรงพอพระทัยเมื่อเราให้ “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี” (2 โครินธ์ 9:7) เพราะการให้เงินไม่เพียงแต่แสดงถึงความไว้วางใจในพระองค์เท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อผู้อื่น พระเมตตาของพระองค์ และความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ต่อผู้ที่ขัดสน แต่เราไม่จำเป็นต้องให้ทุกสิ่งที่เรามี! พระคัมภีร์กล่าวถึงการใช้ทรัพยากรของเราอย่างถูกต้องตามหลักศีลธรรมด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ชายคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของรถแทรกเตอร์สามารถใช้มันเพื่อช่วย “ปราบ” แผ่นดินโลก (ปฐมกาล 1:28) นั่นคือ ทำให้แผ่นดินโลกเป็นประโยชน์สำหรับเราในฐานะมนุษย์ โดยทำให้แผ่นดินให้ผลผลิตเป็นข้าวโพดและถั่ว ผู้ที่เป็นเจ้าของอุปกรณ์ซับซ้อนกว่านั้นสามารถสกัดวัสดุจากแผ่นดินโลกเพื่อผลิตพลาสติกและซิลิคอนเพื่อผลิตคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ และแท็บเล็ต

ในบางครั้ง เราควรใช้สิ่งที่เราครอบครองไม่ใช่เพื่อผลิตสินค้าอื่น ๆ แต่เพื่อความเพลิดเพลินของตัวเอง ด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า

“ผู้ประทานทุกสิ่งแก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อให้เราได้ชื่นชม”
(1 ทิโมธี 6:17)

นอกจากนี้ การเก็บออมทรัพยากรบางส่วนไว้ใช้ในอนาคตก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งนี้จะช่วยให้เราสามารถดูแลญาติพี่น้องของเรา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกในครอบครัวของเราในอนาคต ตามที่พระวาทะ

ของพระเจ้าบอกเราว่าเราควรทำ (ดู 1 ทิโมธี 5:8) เราสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าผ่านการใช้ทรัพยากรทั้งหมดเหล่านี้ได้ หากเรามีใจชอบพระคุณต่อพระเจ้า

ในทางกลับกัน การเป็นเจ้าของทรัพย์สินก็นำมาซึ่งการทดลองมากมายที่จะใช้ทรัพยากรที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เราในทางที่ผิด เราอาจใช้ทรัพยากรของเราในการทำสิ่งแฉล้มและทำลายโลก หรือเพื่อปล้นและกดขี่ผู้อื่น ซึ่งเป็นการไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระเยซูที่ให้เรารักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (มัทธิว 22:39) และเป็นการไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการกระทำของเรา ผู้เขียนสุภาษิต 30 รู้ว่าการขโมยไม่ใช่การเลียนแบบพระเจ้า แต่เป็นการแสดงภาพของพระเจ้าที่เห็นแก่ตัวและอยู่ดีธรรมต่อโลก เพราะท่านกล่าวว่า

“... หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และลบหลู่พระนามพระเจ้าของข้าพระองค์” (สุภาษิต 30:9)

หรือเราอาจใช้ทรัพย์สินของเราเพื่อหันคนไปจากข่าวประเสริฐและโจมตีคริสตจักร เหมือนที่คนร้ายบางคนทำในศตวรรษแรก

“พวกคนมั่งมีไม่ใช่หรือที่กดขี่มเหงท่าน? และพวกเขาไม่ใช่หรือที่ลากตัวท่านไปขึ้นศาล? พวกเขาไม่ใช่หรือที่หมิ่นประมาทพระนามประเสริฐที่ใช้เรียกพวกท่าน?” (ยากอบ 2:6-7)

เราอาจใช้ทรัพยากรของเราเพื่อส่งเสริมความหยิ่งยโสของตนเอง หรือเราอาจกลายเป็นคนโลภและสะสมความมั่งคั่งเพื่อตัวมันเอง หรือเราอาจวางใจในความมั่งคั่งอย่างผิด ๆ (ดู มัทธิว 6:19; ลูกา 12:13-21; ยากอบ 5:3) เราอาจใช้สิ่งที่เราครอบครองอย่างโง่เขลาและสิ้นเปลืองฟุ่มเฟือยและตามใจตนเอง ในขณะที่เราละเลยความต้องการของผู้อื่น

(ดู ยากอบ 5:5; 1 ยอห์น 3:17) สิ่งเหล่านี้เรียกว่า “วัตถุนิยม” (materialism) อย่างถูกต้อง และเป็นสิ่งที่ผิด

ในหลายส่วนของโลก สิทธิพิเศษอันน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าประทานให้ในการเป็นเจ้าของและจัดการทรัพย์สินไม่สามารถเป็นไปได้สำหรับประชากรจำนวนมาก ในบางวัฒนธรรม สิทธิในทรัพย์สินถูกกักตุนไว้ อย่างเห็นแก่ตัวโดยคนกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีอำนาจ และกฎระเบียบของรัฐบาลก็ซับซ้อนและใช้เวลามากจนทำให้คนยากจนไม่สามารถเป็นเจ้าของทรัพย์สินใด ๆ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดเล็กได้³ ในประเทศคอมมิวนิสต์ การเป็นเจ้าของบ้านและธุรกิจส่วนใหญ่เป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมาย และรัฐบาลเป็นเจ้าของโรงงานและอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมด ระบบเช่นนี้เป็นสิ่งชั่วร้ายเพราะขัดขวางไม่ให้ผู้คนเป็นเจ้าของสิ่งใดมากกว่าทรัพย์สินส่วนตัวจำนวนเล็กน้อย และด้วยเหตุนี้จึงขัดขวางไม่ให้ผู้คนมีโอกาสแม้แต่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าผ่านการเป็นเจ้าของทรัพย์สินใด ๆ หรือเป็นเจ้าของบ้านหรือธุรกิจ

การเป็นเจ้าของอาจถูกใช้ในทางที่ผิด แต่ความบิดเบือนของสิ่งที่ดี ต้องไม่ทำให้เราคิดว่า สิ่งนั้นเองเป็นสิ่งชั่วร้าย ทรัพย์สินไม่ได้เป็นสิ่งชั่วร้ายในตัวเอง และการเป็นเจ้าของทรัพย์สินก็ไม่ใช่ว่าสิ่งผิดในตัว

3 ดู เฮอรัลด์ เดอ โซโต, *The Mystery of Capital: Why Capitalism Triumphs in the West and Fails Everywhere Else* (New York: Basic Books, 2000) ที่มิวิจัย นำโดยเดอ โซโตพยายามเปิดโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าขนาดเล็ก (มีคนงาน 1 คน) ที่ซานเมิงลิมา ประเทศเปรู พวกเขาทำงานในกระบวนการจดทะเบียนวันละ 6 ชั่วโมงและใช้เวลา 289 วัน! ค่าใช้จ่ายคือ 1,231 ดอลลาร์ หรือ 31 เท่าของค่าแรงขั้นต่ำรายเดือน (ประมาณเงินเดือน 3 ปี) พวกเขาเสริมว่า “การขออนุญาตทางกฎหมายเพื่อสร้างบ้านบนที่ดินของรัฐใช้เวลา 6 ปี 11 เดือน ต้องผ่านขั้นตอนการบริหาร 207 ขั้นตอนใน 52 หน่วยงานราชการ... การขอเอกสารสิทธิ์ที่ถูกต้องตามกฎหมายสำหรับที่ดินนั้นต้องผ่าน 728 ขั้นตอน” (19-20) พวกเขาให้รายละเอียดเกี่ยวกับอุปสรรคทางราชการที่ซับซ้อนคล้ายกันในการเป็นเจ้าของทรัพย์สินในประเทศอื่น ๆ เช่น อียิปต์ ฟิลิปปินส์ และเฮติ และสรุปว่าการเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือแม้แต่ธุรกิจขนาดเล็กตามกฎหมายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากอย่างมีประสิทธิผลสำหรับประชากรส่วนใหญ่ในประเทศโลกที่สามหลายประเทศ

มันเอง และการเป็นเจ้าของก็ไม่ใช่สิ่งที่เป็นกลางทางศีลธรรม ในตัวมันเอง การเป็นเจ้าของทรัพย์สินเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น และเป็นสิ่งที่ดีมาก การเป็นเจ้าของให้โอกาสมากมายในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเราควรขอบพระคุณสำหรับสิ่งนี้

ผลิตภาพ

การผลิตสินค้าและบริการเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน
และเปิดโอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน

เราทราบว่าการผลิตสินค้าจากแผ่นดินโลกเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน เพราะเป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นมาบนโลกนี้ ก่อนที่จะมีความบาปในโลก พระเจ้าทรงให้อาדםอยู่ในสวนเอเดนเพื่อ “ให้ทำและดูแลสวน” (ปฐมกาล 2:15) และพระเจ้าตรัสกับทั้งอาดัมและเอวา ก่อนที่จะมีความบาปว่า

“จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน
จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่
เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:28)

คำที่แปลว่า “มีอำนาจเหนือ” (ภาษาฮีบรู: *kābāsh*) บ่งบอกว่า
อาดัมและเอวาควรทำให้ทรัพยากรของโลกเป็นประโยชน์ต่อตนเอง
ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้พวกเขาพัฒนาโลก เพื่อให้
พวกเขาสามารถเป็นเจ้าของผลผลิตทางการเกษตรและสัตว์เลี้ยง ต่อมา
คือที่อยู่อาศัยและงานฝีมือและความงาม และในที่สุดคืออาคาร วิชิณส่ง
เดินทาง เมือง และสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ

ผลิตภัณฑ์ที่มนุษย์ผลิตขึ้นเปิดโอกาสให้เราสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เราเห็นในโลกรอบตัวเรา ลองจินตนาการว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราสามารถย้ายอาดัมและเอวา ก่อนที่พวกเขาจะทำบาป มาสู่บ้านของชาวอเมริกันในศตวรรษที่ 21 หลังจากที่เรารู้เสื้อผ้าที่เหมาะสมแก่พวกเขาแล้ว เราจะเปิดก๊อกน้ำเพื่อเสนอน้ำดื่มให้พวกเขา และพวกเขาจะถามว่า “นั่นคืออะไร?” เมื่อเราอธิบายว่าท่อน้ำช่วยให้เรามีน้ำใช้ได้ตลอดเวลาที่ต้องการ พวกเขาจะอุทานว่า “คุณหมายความว่าพระเจ้าทรงไว้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ในโลกที่ทำให้คุณสามารถสร้างระบบน้ำนั้นได้หรือไม่?”

“ใช่ครับ” เราจะตอบ

“ถ้าอย่างนั้น สรรเสริญพระเจ้าผู้ประทานโลกที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้แก่เรา! และสรรเสริญพระองค์ผู้ประทานความรู้และทักษะให้เราสามารถสร้างระบบน้ำนั้นได้!” พวกเขาจะมีจิตใจที่ไวต่อพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการให้พระองค์ได้รับการถวายเกียรติในทุกสิ่ง

ดูเถิดจะทำให้พวกเขาสรรเสริญพระเจ้ามากขึ้นไปอีก เช่นเดียวกับไฟฟ้า หนังสือพิมพ์ เตาอบ โทรศัพท์ และอื่น ๆ จิตใจของพวกเขาจะเต็มล้นด้วยความขอบพระคุณต่อพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงซ่อนนิวสดีที่นำอัครรย์ไว้ในโลก และยังประทานทักษะแก่นมนุษย์ในการทำงานกับวัสดุเหล่านั้น และเมื่อจิตใจของอาดัมและเอวาเต็มไปด้วยการขอบพระคุณที่ล้นไหลต่อพระเจ้า พระเจ้าจะทอดพระเนตรเห็นและพอพระทัย พระองค์จะทรงมองด้วยความปิติยินดีเมื่อชายและหญิงที่ทรงสร้างตามพระฉายาของพระองค์ถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าผู้สร้างของพวกเขาและทำให้จุดประสงค์ที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมามีสำเร็จ

เมื่อเรามองดูสิ่งของที่ผลิตขึ้นใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นของธรรมดาสามัญเพียงใด เราสามารถค้นพบความอัศจรรย์นับร้อยในสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจากสิ่งที่เราสามารถผลิตขึ้นจากโลกได้หรือไม่? ความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายเช่นนี้ไม่พบในดาวเคราะห์ดวงอื่น ๆ ที่เรารู้จัก

“แผ่นดินโลกทั้งล้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์” (อิสยาห์ 6:3)

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องสร้างเราให้มีความต้องการสิ่งของฝ่ายวัตถุ หรือต้องการบริการจากผู้อื่น (ลองนึกถึงทูตสวรรค์ที่ดูเหมือนจะไม่มี ความต้องการเช่นนั้น) แต่ในพระปัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงเลือก ที่จะทำเช่นนั้น อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงสร้างเราให้มีความต้องการ เช่นนั้นเพราะพระองค์ทรงทราบว่า ในกระบวนการของการทำงานที่ เกิดผล เราจะมีโอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระองค์ (ตัวอย่างเช่น) เมื่อเราทำงานเพื่อผลิตรองเท้าจากทรัพยากรของโลก พระเจ้าทรงเห็นเราเลียนแบบคุณลักษณะของพระองค์ในด้านปัญญา ความรู้ ทักษะ ความเข้มแข็ง ความคิดสร้างสรรค์ การชื่นชมความงาม อำนาจอธิปไตย การวางแผนเพื่ออนาคต และการใช้ภาษาในการสื่อสาร นอกจากนี้ เมื่อเราผลิตรองเท้าเพื่อให้ผู้อื่นใช้ เราแสดงออกถึงความรัก ต่อผู้อื่น ปัญญาในการเข้าใจความต้องการของพวกเขา และการพึงพา อาศัยกันและความร่วมมือระหว่างบุคคล (ซึ่งสะท้อนถึงการดำรงอยู่แบบ ตรีเอกภาพของพระเจ้า) หากเราทำเช่นนี้ด้วยใจจริง ดังที่เปาโลกล่าวว่า “เหมือนทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนทำต่อมนุษย์” (โคโลสี 3:23) และถ้าใจของเรามีความยินดีและขอบพระคุณพระเจ้าขณะที่เรา ทำรองเท้าคู่นี้ พระเจ้าก็ทรงปิติยินดีที่เห็นพระลักษณะอันยอดเยี่ยมของ พระองค์สะท้อนในชีวิตของเรา และผู้อื่นก็จะเห็นบางสิ่งของพระลักษณะ ของพระเจ้าในตัวเราด้วย และเป็นเช่นนี้กับสินค้าที่ผลิตขึ้นทุกชนิด และ บริการใด ๆ ที่เราทำเพื่อรับค่าจ้างเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ดังที่พระเยซู ตรัสว่า แสงสว่างของเราจะ

“ส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความ ดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตใน สวรรค์” (มัทธิว 5:16)

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงสร้างเราให้มีความปรารถนาที่จะเกิดผลที่จะทำหรือสร้างบางสิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้อื่น ดังนั้น ความปรารถนาของมนุษย์ที่จะเพิ่มการผลิตสินค้าและบริการจึงไม่ใช่ความโลภหรือวัตถุนิยมหรือความชั่วร้ายในตัวของมันเอง แต่ความปรารถนาที่จะเกิดผลมากขึ้นเช่นนั้นเป็นตัวแทนของความปรารถนาที่พระเจ้าได้ประทานให้เพื่อให้สำเร็จ บรรลุผลและแก้ปัญหา สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของความปรารถนาที่พระเจ้าประทานให้เพื่อครอบครองแผ่นดินโลกและเป็นผู้อารักขาที่สัตย์ซื่อ เพื่อเราและผู้อื่นจะได้ชื่นชมทรัพยากรของโลกที่พระเจ้าทรงสร้างไว้เพื่อให้เราใช้และเพื่อความยินดีของเรา

สิ่งนี้สอดคล้องกับพระบัญชาของพระเจ้าต่ออาดัมและเอวาในปฐมกาล 1:28

“จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด”

พระบัญชาของพระเจ้าให้ “มีอำนาจเหนือ” แผ่นดินโลกนั้นหมายถึงการทำงานที่เกิดผลเพื่อทำให้ทรัพยากรของโลกเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น นั่นคือสิ่งที่พระองค์ต้องการให้อาดัมและเอวาทำ และนั่นคือหนึ่งในสิ่งที่พระองค์ต้องการให้เราทำด้วยเช่นกัน

ดังนั้น ในทางตรงกันข้ามกับทัศนคติของบางคนที่มีต่อชีวิตในปัจจุบัน *การทำงานที่เกิดผล* ไม่ใช่สิ่งชั่วร้ายหรือไม่พึงปรารถนาในตัวของมันเอง หรือเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง การทำงานที่เกิดผลไม่ควรถูกมองว่าเป็น “สิ่งไม่ดี” แต่เป็นสิ่งที่ “ดี” ที่จริงแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้มองในแง่ดีต่อแนวคิดของการเกษียณอายุเร็วและไม่ทำงานอีกเลย แต่การทำงานในตัวของมันเองก็เป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน และเป็นสิ่งที่พระเจ้า

ประทานให้ เพราะเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้อาדםและเอวาทำก่อนที่จะมีความบาปในโลก แม้ว่าการทํางานหลังจากการล้มลงในความบาปจะมีแง่มุมของความเจ็บปวดและความไร้ประโยชน์ (ดู ปฐมกาล 3:17-19) มันก็ยังไม่ใช่สิ่งที่เป็กลางทางศีลธรรม แต่เป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน และเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม การขัดขวางและลดผลิตภาพของโลก (เช่น เมื่อสงครามทำลายโรงงานและฟาร์ม หรือเมื่อรัฐบาลไม่อนุญาตให้ดำเนินการ) ไม่ใช่สิ่งที่ดี เพราะมันเพียงแค่อนุญาตให้คำสาปแช่งที่พระเจ้าทรงกำหนดในปฐมกาล 3 มีอิทธิพลมากขึ้นในโลก และนี่คือเป้าหมายของซาตาน ไม่ใช่ของพระเจ้า หลังจากที่พระเจ้าทรงกำหนดคำสาปแช่งตามความยุติธรรมของพระองค์แล้ว เรื่องราวในพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องของพระเจ้าที่ทรงทํางานอย่างต่อเนื่องเพื่อเอาชนะคำสาปแช่ง และการเพิ่มผลิตภาพของโลกเป็นสิ่งที่เราควรทำในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของภารกิจนั้น

แต่มีการทดสอบบลองใจสำคัญมากมายที่มาพร้อมกับการผลิตสินค้าและบริการทั้งหมด มีการทดลองที่จะทำให้ใจของเราหันไปจากพระเจ้าเพื่อให้เรามุ่งเน้นไปที่สิ่งของฝ่ายวัตถุเพื่อตัวมันเอง นอกจากนี้ยังมีการทดลองสู่ความเย่อหยิ่ง และการหันใจของเราไปจากความรักต่อเพื่อนบ้านไปสู่ความเห็นแก่ตัว ความโลภ และความใจแข็งกระด้าง มีการทดลองที่จะผลิตสินค้าที่นำมาซึ่งผลตอบแทนทางการเงิน แต่เป็นอันตรายและทำลายล้างและชั่วร้าย (เช่น สีสลามกอนาจารและยาเสพติด)

แต่การบิดเบือนสิ่งที่ดีไม่ควรทำให้เราคิดว่าสิ่งนั้นเองเป็นสิ่งชั่วร้าย การเพิ่มการผลิตสินค้าและบริการไม่ใช่สิ่งที่เป็กลางทางศีลธรรม แต่เป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐานและเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

การจ้างงาน

การจ้างคนให้ทำงานเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน
และเปิดโอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน

ในทางตรงกันข้ามกับทฤษฎีของมาร์กซ์ พระคัมภีร์ไม่ได้มองว่าการที่
คนหนึ่งจ้างอีกคนหนึ่งและได้กำไรจากงานของคนนั้นเป็นสิ่งชั่วร้าย มัน
ไม่จำเป็นต้องเป็นการ “เอาเปรียบ” ลูกจ้าง แต่พระเยซูตรัสว่า

“คนที่ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (ลูกา 10:7)

และด้วยคำกล่าวนี้ พระองค์ทรงเห็นชอบโดยนัยถึงแนวคิดของการจ่าย
ค่าจ้างให้กับลูกจ้าง ที่จริงแล้ว คำอุปมาของพระเยซูมักพูดถึงคนรับใช้
และนายจ้าง และคนที่จ่ายค่าจ้างให้คนอื่นสำหรับงานของพวกเขา โดย
ไม่มีการสื่อเป็นนัยว่า การจ้างคนให้ทำงานเพื่อรับค่าจ้างเป็นสิ่งชั่วร้าย
หรือผิด และยอห์นผู้ให้บัพติศมาบอกกับทหารว่า “จงพอใจในค่าจ้าง
ของตัวเอง” (ลูกา 3:14)

สำหรับบางอาชีพ การเป็นลูกจ้างของคนอื่นเป็นสิ่งจำเป็น เพราะ
บางคนขายบริการ ไม่ใช่ขายสินค้า ในโลกโบราณ คนรับใช้หรือคนส่งข่าว
หรือคนงานในทุ่งนาจะทำงานให้คนอื่น และในโลกสมัยใหม่ ครูหรือ

พี่เลี้ยงเด็ก หรือช่างทาสีหรือช่างประปา จะหาเงินได้เมื่อถูกจ้างโดยคนอื่น แต่การจ้างคนหนึ่งโดยอีกคนหนึ่งก็จำเป็นสำหรับการผลิตสินค้าจำนวนมากขึ้น ผลิตภัณฑ์หลายอย่างสามารถผลิตได้โดยกลุ่มคนที่ทำงานร่วมกันเท่านั้น ในโลกโบราณ การต่อเรือและการเดินเรือสามารถทำได้โดยการจ้างคนจำนวนมากเท่านั้น และในโลกสมัยใหม่ การสร้างเครื่องบิน เรือ โรงงานเหล็ก และในกรณีส่วนใหญ่บ้านและคอมพิวเตอร์และสินค้าอุปโภคบริโภคอื่น ๆ อีกมากมาย สามารถทำได้โดยการจ้างคนอื่นเท่านั้น เพราะงานมีขนาดใหญ่เกินไปและซับซ้อนเกินไปสำหรับคนคนเดียว แต่การทำงานเป็นกลุ่มต้องการผู้จัดการดูแล และผู้จัดการก็มักเป็นเจ้าของที่จ่ายค่าจ้างให้คนอื่นทำงานให้ นี่เป็นความสามารถที่น่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าประทานให้เรา การจ่ายค่าจ้างให้อีกคนหนึ่งสำหรับแรงงานของเขาหรือเธอเป็นกิจกรรมที่มีเฉพาะในมนุษย์ ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้ ความสามารถในการทำงานให้คนอื่นเพื่อรับค่าจ้าง หรือจ่ายค่าจ้างให้คนอื่นสำหรับงานของพวกเขา เป็นอีกวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงสร้างเรา เพื่อให้เราสามารถถวายพระเกียรติแด่พระองค์ได้อย่างเต็มที่มากขึ้นในความสัมพันธ์เช่นนั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างเปิดโอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ทั้งสองฝ่ายของการทำธุรกรรมนี้ เราสามารถเลียนแบบพระเจ้าได้ และพระองค์จะทรงพอพระทัยในเราเมื่อพระองค์ทรงเห็นเราแสดงความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความน่าไว้วางใจ ความกรุณา ปัญญาและทักษะ และการรักษาคำพูดเกี่ยวกับจำนวนเงินที่เราสัญญาว่าจะจ่ายหรืองานที่เราตกลงว่าจะทำ ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างยังเปิดโอกาสให้แสดงการใช้สิทธิอำนาจอย่างเหมาะสม และการตอบสนองต่อสิทธิอำนาจอย่างเหมาะสม เพื่อเลียนแบบสิทธิอำนาจที่มีอยู่ตลอดกาลระหว่างพระบิดาและพระบุตรในตรีเอกภาพ

เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างดำเนินไปอย่างเหมาะสม ทั้งสองฝ่ายจะได้รับประโยชน์ สิ่งนี้เปิดโอกาสให้ความรักต่อผู้อื่นแสดงออกมาได้ ตัวอย่างเช่น สมมติว่าผมมีงานเย็บเสื้อในร้านของคนอื่น ผมสามารถแสวงหาประโยชน์ให้กับนายจ้างของผมอย่างจริงจัง และพยายามเย็บเสื้อให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับเขา พร้อมทั้งใส่ใจในคุณภาพ (เปรียบเทียบ 1 ทิโมธี 6:2) และนายจ้างก็สามารถแสวงหาประโยชน์ให้กับผม เพราะเขาจะจ่ายเงินให้ผมในตอนสิ้นสัปดาห์สำหรับงานที่ทำได้ เช่นเดียวกับธุรกรรมทางธุรกิจที่ดีทุกอย่าง ทั้งสองฝ่ายจะอยู่ในสถานะที่ดีกว่าเดิม ในกรณีนี้ ผมมีเงินมากกว่าตอนต้นสัปดาห์ และนายจ้างของผมก็มีเสื้อพร้อมนำไปขายในตลาดมากกว่าเดิม ดังนั้น เราได้ร่วมกันผลิตสิ่งที่ไม่เคยมีอยู่ในโลกมาก่อนในสัปดาห์นั้น – โลกนี้ “มั่งคั่งขึ้น” ด้วยเสื้อ 500 ตัวเมื่อเทียบกับตอนต้นสัปดาห์ เราได้ร่วมกันสร้าง “ความมั่งคั่ง” ใหม่ในโลก นี่เป็นตัวอย่างเล็ก ๆ ของการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าที่ให้ “มีอำนาจเหนือแผ่นดินโลก” (ปฐมกาล 1:28) และทำให้ทรัพยากรของมันเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ หากเราคูณสิ่งนี้ด้วยโรงงานนับล้าน คนงานนับล้าน และผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ นับล้าน ก็จะเห็นได้ชัดว่าโลกได้รับ “ความมั่งคั่ง” ทางวัตถุที่ไม่เคยมีมาก่อนอย่างไร – ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ถูกสร้างขึ้นโดยนายจ้างได้ว่าจ้างลูกจ้างมาผลิตสิ่งต่าง ๆ

ดังนั้น หากคุณจ้างผมมาทำงานในธุรกิจของคุณ คุณกำลังทำสิ่งที่ดีให้กับผม และคุณกำลังให้โอกาสเราสองคนในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ในทำนองเดียวกันกับการจ้างคนในการให้บริการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจ้างครูให้สอนในโรงเรียน แพทย์ให้ดูแลผู้คนในคลินิก ช่างซ่อมรถยนต์ หรือช่างทาสีบ้าน ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างช่วยให้ผู้คนสามารถสร้างบริการใหม่ ๆ สำหรับผู้อื่นที่ไม่เคยมีบริการนี้มาก่อน

อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างนำมาซึ่งการทดลองให้ทำบาปหลายประการ นายจ้างอาจใช้อำนาจของตนด้วยความรุนแรง การกดขี่ และความไม่ยุติธรรม เขาอาจด่าว่าจ้างตามอำเภอใจ และไม่มีเหตุผล (ขัดกับ เลวีนิติ 19:13) หรืออาจจ่ายค่าแรงต่ำเกินไป โดยกดค่าแรงให้ต่ำจนคนงานไม่มีโอกาสปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของตน (ขัดกับ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:14) เขาอาจกลายเป็นคนหยิ่งยโสด้วยความภาคภูมิใจ ยากอบเขียนถึงบาปเช่นนี้ของนายจ้างที่กดขี่ว่า

“นี่แน่ ค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในนาของพวกท่านที่ท่าน
ฉ้อโกงไว้นั้นก็ฟ้องร้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนงานเหล่านั้นที่
เกี่ยวข้องก็ดังไปถึงพระกระรณ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพแล้ว”
(ยากอบ 5:4)

“ลูกจ้างก็มีการทดลองให้ทำบาปเช่นกัน หากเขาไม่ใส่ใจในงาน” (ดู
สุภาษิต 18:9) “เกียจคร้าน อิจฉา ขมขื่น กบฏ ไม่ซื่อสัตย์ หรือขโมย”
(ดู ทิตัส 2:9-10)

แต่ความบิดเบือนของสิ่งที่ดีต้องไม่ทำให้เราคิดว่าสิ่งนั้นเองเป็น
สิ่งชั่วร้าย ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ในตัวของมันเอง
ไม่ใช่สิ่งที่เป็กลางทางศีลธรรม แต่เป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐานและเป็นที่
พอพระทัยพระเจ้า เพราะมันให้ออกาสมากมายในการเลียนแบบพระ
ลักษณะของพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์

การทำธุรกรรมทางการค้า

การซื้อและขายเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน
และเปิดโอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน

พระคัมภีร์หลายตอนสันนิษฐานว่าการซื้อและขายเป็นสิ่งที่ถูกต้องทางศีลธรรม เกี่ยวกับการขายที่ดินในอิสราเอลโบราณ พระบัญญัติของพระเจ้ากล่าวว่า

“ถ้าเจ้าจะขายไร่นาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน” (เลวีนิติ 25:14)

นี่บ่งบอกว่าเป็นไปได้ และอันที่จริงแล้ว ก็คาดหวังว่าผู้คนควรซื้อและขายโดยไม่โกงกัน - นั่นคือ ทั้งผู้ซื้อและผู้ขายสามารถทำสิ่งที่ถูกต้องในการทำธุรกรรม (ดู ปฐมกาล 41:57; เลวีนิติ 19:35-36; เฉลยธรรมบัญญัติ 25:13-16; สุภาษิต 11:26; 31:16; เยเรมีย์ 32:25, 42-44)

ที่จริงแล้ว การซื้อและขายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตที่สูงกว่าระดับยังชีพ และกิจกรรมเหล่านี้เป็นอีกส่วนหนึ่งที่แยกเราออกจากสัตว์ไม่มีบุคลิกหรือครอบครัวใดที่จัดหาความต้องการทั้งหมดด้วยตนเอง สามารถผลิตได้มากกว่ามาตรฐานการครองชีพที่ต่ำมาก (นั่นคือ ถ้า

พวกเขาไม่สามารถซื้อและขายอะไรเลย และต้องอยู่รอดด้วยสิ่งที่พวกเขาผลิตเองเท่านั้น ซึ่งจะเป็นเพียงอาหารและเสื้อผ้าที่ค่อนข้างเรียบง่าย) แต่เมื่อเราสามารถขายสิ่งที่เราทำและซื้อจากผู้อื่นที่เชี่ยวชาญในการผลิตนม หรือขนมปัง น้ำส้ม หรือบลูเบอร์รี่ จักรยานหรือโทรทัศน์ รถยนต์ หรือคอมพิวเตอร์ จากนั้น ผ่านกลไกของการซื้อและขาย เราทุกคนสามารถได้รับมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้นมาก และด้วยเหตุนี้จึงทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ ที่เราจะชื่นชมทรัพยากรของโลกด้วยการขอบพระคุณ (1 ทิโมธี 4:3-5; 6:17) ในขณะที่เรา กิน, ดื่ม, และทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า (1 โครินธ์ 10:31)

ดังนั้น เราไม่ควรมองการทำธุรกรรมทางการค้าว่าเป็นความชั่วร้ายที่จำเป็น หรือเป็นเพียงสิ่งที่เปื้อนกลางทางศีลธรรม แต่การทำธุรกรรมทางการค้าเป็นสิ่งที่ดีในตัวของมันเอง เพราะผ่านการทำธุรกรรมเหล่านี้ เราทำดีต่อผู้อื่น นี่เป็นเพราะความจริงที่น่าอัศจรรย์ว่า ในกรณีส่วนใหญ่ การทำธุรกรรมทางการค้าโดยสมัครใจเป็นประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย ถ้าผมขายหนังสือของผมให้คุณในราคา 12 ดอลลาร์ ผมก็ได้บางสิ่งที่ผมต้องการมากกว่าหนังสือเล่มนั้น นั่นคือผมได้เงิน 12 ดอลลาร์ของคุณ ดังนั้นผมจึงอยู่ในสถานะที่ดีกว่าเดิม เมื่อผมมีหนังสือมากเกินไป ซึ่งเป็นเล่มที่ผมจะไม่อ่านอีกเลย และผมก็มีความสุข แต่คุณได้บางสิ่งที่คุณต้องการมากกว่าเงิน 12 ดอลลาร์ของคุณ คุณต้องการหนังสือของผม ซึ่งคุณไม่มี ดังนั้นคุณจึงอยู่ในสถานะที่ดีกว่าเดิม และคุณก็มีความสุข ดังนั้น โดยการให้ความสามารถในการซื้อและขายแก่เรา พระเจ้าได้ประทานกลไกที่น่าอัศจรรย์แก่เราซึ่งเราสามารถทำดีต่อกันได้ เราควรขอบคุณสำหรับกระบวนการนี้ทุกครั้งที่เราซื้อหรือขายบางสิ่ง เราสามารถมองการซื้อและขายอย่างซื่อสัตย์ว่าเป็นวิธีหนึ่งในการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

การซื้อขายเป็นกิจกรรมที่มีเฉพาะในมนุษย์เท่านั้นในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสร้าง กระต่ายและกระรอก สุนัขและแมว ช้างและยีราฟไม่รู้จักกิจกรรมนี้ ผ่านการซื้อขาย พระเจ้าได้ประทานวิธีที่น่าอัศจรรย์แก่เราในการถวายพระเกียรติแด่พระองค์

เราสามารถเลียนแบบพระลักษณะของพระเจ้าทุกครั้งที่เราซื้อและขาย ถ้าเราปฏิบัติด้วยความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อซัพพลายเออร์ของเรา ความยุติธรรม และเสรีภาพในการเลือก นอกจากนี้ การทำธุรกรรมทางการค้ายังเปิดโอกาสมากมายสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ส่วนบุคคล เช่น เมื่อผมตระหนักว่า ผมไม่ได้ซื้อแค่จากร้านค้า แต่จากบุคคล ซึ่งผมควรแสดงความกรุณาและพระคุณของพระเจ้าต่อเขา ที่จริงแล้ว ทุกธุรกรรมทางธุรกิจเป็นโอกาสสำหรับเราที่จะยุติธรรมและซื่อสัตย์ และด้วยเหตุนี้จึงเชื่อฟังคำสอนของพระเยซูที่ว่า

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่คุณต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน เพราะนี่คือธรรมบัญญัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (มัทธิว 7:12)

ด้วยลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในการทำธุรกรรมเชิงพาณิชย์ กิจกรรมทางธุรกิจจึงมีอิทธิพลอย่างมากในการสร้างเสถียรภาพให้กับสังคม ตัวอย่างเช่น ชาวนาอาจไม่ชอบช่างซ่อมรถในเมืองนัก และช่างซ่อมรถก็อาจไม่ชอบชาวนาเท่าไรนัก แต่ชาวนาที่ต้องการซ่อมรถของเขาเมื่อมันเสีย และช่างซ่อมรถที่ชื่นชอบข้าวโพดหวานและมะเขือเทศที่ชาวนาขาย ดังนั้น การที่ทั้งสองฝ่ายจะอยู่ร่วมกันอย่างราบรื่นและยับยั้งความไม่ลงรอยกันต่อ ก็เพื่อประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองฝ่าย ที่จริงแล้วพวกเขาอาจถึงกับปกป้องผลประโยชน์ให้แก่กันและกันด้วยเหตุผลนี้!

สภาพเช่นนี้เกิดขึ้นกับธุรกรรมทางการค้าทั่วโลกและแม้แต่การค้าระหว่างประเทศ นี่เป็นหลักฐานของพระคุณทั่วไปของพระเจ้า เพราะในกลไกของการซื้อขาย พระเจ้าได้ประทานการสนับสนุนอันยอดเยี่ยมแก่มนุษย์ให้รักเพื่อนบ้านของเรา โดยการคิดและทำในสิ่งที่ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของตัวเอง และรวมถึงความเป็นอยู่ที่ดีของผู้อื่นด้วย แม้ในขณะที่เราแสวงหาผลประโยชน์ของตัวเอง ในการซื้อขาย เรายังแสดงถึงการพึ่งพาอาศัยกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการพึ่งพาอาศัยกันและความรักระหว่างบุคคลในตรีเอกภาพ ดังนั้น สำหรับผู้ที่มิตาที่จะมองเห็นธุรกรรมทางการค้าจึงเป็นอีกวิธีหนึ่งในการแสดงถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้าในชีวิตของเรา

อย่างไรก็ตาม ธุรกรรมทางการค้าก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมาย แทนที่จะแสวงหาประโยชน์ทั้งของเพื่อนบ้านและของตัวเอง จิตใจของเราอาจเต็มไปด้วยความโลภ จนเราแสวงหาแต่ประโยชน์ของตัวเอง และไม่คิดถึงประโยชน์ของผู้อื่นเลย (สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งในธุรกรรมทางธุรกิจต้องการผลประโยชน์ 99% หรือ 100% และต้องการให้อีกฝ่ายได้รับเพียง 1% หรือ 0% ของผลประโยชน์) หรือจิตใจของเราอาจถูกรบกวนด้วยความเห็นแก่ตัว ความปรารถนาในความมั่งคั่งอย่างไม่สมเหตุสมผล และการมุ่งเน้นแต่ผลประโยชน์ทางวัตถุเท่านั้น อัครทูตเปาโลกล่าวว่า

“ส่วนพวกที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการล่อลวงและติดกับดักของความอยากมากมายที่โง่เขลาและอันตราย ซึ่งจุดคนเราให้ลงไปสู่ความพินาศและความย่อยยับ เพราะว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด ความโลภเงินทองนี้ทำให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย”
(1 ทิโมธี 6:9-10)

เพราะความบาป เราอาจมีส่วนร่วมในการไม่ซื่อสัตย์และการขายวัสดุที่ด้อยคุณภาพ ซึ่งข้อบกพร่องถูกปกปิดด้วยสีล้นสวยงาม เมื่อมีการรวมศูนย์อำนาจมากเกินไปหรือมีความไม่สมดุลในความรู้อย่างมาก มักจะมีการกดขี่ผู้ไร้อำนาจหรือปราศจากความรู้ (เช่น ในกรณีการผูกขาดที่รัฐบาลสนับสนุน ผู้บริโภคจะมีโอกาสเข้าถึงสินค้าคุณภาพต่ำแต่ราคาแพงจากผู้ผลิตรายเดียวสำหรับแต่ละผลิตภัณฑ์)

น่าเศร้าที่แม้แต่บางคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียนก็ไม่ซื่อสัตย์ในการทำธุรกิจ ผมได้ยินหลายเรื่องราวจากเพื่อนคริสเตียนเกี่ยวกับ “คริสเตียน” คนอื่น ๆ ที่ผิดคำพูด “ลืมน” คำสัญญาทางธุรกิจ หรือไม่รักษาคำสัญญา ทรมานต่อความไว้วางใจของหุ้นส่วน ทำงานอย่างลวก ๆ หรือไม่ซื่อสัตย์เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์หรือสภาพของบริษัท คนส่วนน้อยในชุมชนคริสเตียนที่ทำเช่นนี้ ได้นำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักรทั้งหมด และนำความอับอายมาสู่พระนามของพระเยซูคริสต์ การกระทำเช่นนี้ไม่ควรถูกปิดให้พ้นหน้าโดยไม่ใส่ใจ แต่ผู้ที่ทำเช่นนี้ควรอยู่ภายใต้กระบวนการเผชิญหน้าส่วนตัวและวินัยของคริสตจักรที่พระเยซูได้กล่าวไว้ใน มัทธิว 18:15-20

แต่การบิดเบือนสิ่งที่ดีนั้นไม่ควรทำให้เราคิดว่า สิ่งนั้นเองเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย ธุรกรรมทางการค้าในตัวมันเองนั้นถูกต้องตามหลักการและเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า มันเป็นของประทานอันยอดเยี่ยมจากพระองค์ ซึ่งทำให้เรามีโอกาสมากมายที่จะถวายพระเกียรติแด่พระองค์

5 กำไร

การทำกำไรเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน
และเปิดโอกาสมากมายในการถวายเป็นกุศลแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน

การทำกำไรคืออะไร? โดยพื้นฐานแล้ว การทำกำไรคือการขายสินค้าในราคาที่สูงกว่าต้นทุนการผลิต หากผมมีร้านเบเกอรี่และอบขนมปัง 100 ก้อนด้วยต้นทุน 100 ดอลลาร์ แต่ขายได้ทั้งหมดได้เงิน 200 ดอลลาร์ ผมก็ได้กำไร 100 ดอลลาร์ แต่ถ้าผู้คนเต็มใจจ่าย 2 ดอลลาร์สำหรับขนมปังแต่ละก้อนของผม นั่นหมายความว่าพวกเขาคิดว่าสิ่งที่ผมผลิตนั้นมีคุณค่า - ขนมปังที่มีต้นทุน 1 ดอลลาร์สำหรับผม มีค่า 2 ดอลลาร์สำหรับพวกเขา! สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่างานของผมได้เพิ่มมูลค่าบางอย่างให้กับวัตถุดิบที่ผมใช้ ดังนั้น กำไรจึงเป็นตัวบ่งชี้ว่าผมได้ผลิตสิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้อื่น และในแง่นี้ กำไรแสดงให้เห็นว่าผมกำลังทำสิ่งที่ดีสำหรับผู้อื่นในสินค้าและบริการที่ผมขาย

นอกจากนี้ กำไรยังสามารถบ่งชี้ได้ว่าผมใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าคนอื่น เพราะเมื่อต้นทุนของผมต่ำกว่า กำไรของผมก็จะสูงกว่า หากช่างทำขนมปังคนอื่นทำแบ่งและยี่สิบเสียไปบางส่วนและใช้เงิน 125 ดอลลาร์เพื่อทำขนมปัง 100 ก้อน กำไรของเขาจะน้อยกว่า

ของผม การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (ไม่สูญเปล่า) ก็เป็นสิ่งที่ดีเช่นกัน เนื่องจากจะมีทรัพยากรเหลือให้คนอื่นใช้มากขึ้นและราคาถูกลง ดังนั้น คำไรจึงเป็นตัวบ่งชี้ว่าผมกำลังใช้ทรัพยากรของโลกอย่างดีและมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการเชื่อฟัง “พระบัญชาในการสร้าง” (creation mandate) ดั้งเดิมของพระเจ้าให้ “มีอำนาจเหนือแผ่นดิน

“จะมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จะมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:28)

ในอุปมาเรื่องเงินมินา พระเยซูเล่าถึงเจ้านายคนหนึ่งที่เคยทาสสิบคนของเขามาและให้เงินมินาคนละหนึ่งมินา (ประมาณค่าจ้างสามเดือน) และบอกพวกเขาว่า “จงเอาไปค้าขายจนกว่าเราจะกลับมา” (ลูกา 19:13) ทาสที่ทำได้ 1,000 เปอร์เซ็นต์ได้รับรางวัลอย่างมาก เมื่อเขากล่าวว่า “ท่านเจ้าข้า เงินหนึ่งมินาของท่านได้กำไรมาอีกสิบมินา” เจ้านายตอบว่า

“ดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดี เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด” (ข้อ 17)

“ทาสที่ทำกำไรได้ห้ามินาได้รับอำนาจดูแลห้าเมือง และคนที่ไม่ได้กำไรเลยถูกตำหนิที่ไม่อย่างน้อยนำเงินมินาไปฝากธนาคารเพื่อรับดอกเบี้ย” (ข้อ 23)

แน่นอนว่า เจ้านายในอุปมานี้หมายถึงพระเยซูเอง ผู้เสด็จไปยังเมืองไกลเพื่อรับบาปมาจรรและกลับมาเพื่อให้รางวัลแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ อุปมานี้มีการประยุกต์ใช้อย่างชัดเจนกับการเป็นผู้รักขาของเราในการดูแลของประทานฝ่ายวิญญาณและพันธกิจที่พระเยซูมอบหมายให้เรา

แต่เพื่อให้อุปมานี้มีความหมาย เราต้องสันนิษฐานว่า การเป็นผู้รักษาคือในสายพระเนตรของพระเจ้า^๑ รวมถึงการขยายและเพิ่มพูนทรัพยากร รวมทั้งการเป็นผู้รักษาใด ๆ ที่พระเจ้าได้มอบหมายให้คุณแน่นอนว่า เราไม่สามารถแยกเงินและทรัพย์สินทางวัตถุออกจากการประยุกต์ใช้อุปมานี้ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้ามอบหมายให้แก่เราแต่ละคน เงินและทรัพย์สินของเราสามารถและควรถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้น การแสวงหากำไร หรือการพยายามเพิ่มพูนทรัพยากรของเรา จึงถือว่าเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน การไม่ทำเช่นนั้นถูกประณามโดยนายเมื่องค์เจ้านายกลับมา

อุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มัทธิว 25:14-30) มีประเด็นคล้ายกัน แต่จำนวนเงินมากกว่า เพราะหนึ่งตะลันต์มีค่าประมาณค่าจ้างยี่สิบปีสำหรับคนงาน และมีการให้จำนวนเงินที่แตกต่างกันตั้งแต่ต้น

สมมติฐานที่คล้ายกันนี้อยู่เบื้องหลังการยกย่องภรรยาในอุดมคติที่บันทึกในสุภาษิต 31

“เธอรู้ว่าสินค้าของเธอจะได้กำไร” (ข้อ 18)

คำที่แปลว่า “สินค้า” (ภาษาฮีบรู *ooachar*) หมายถึงธุรกรรมทางการค้าที่ทำให้เกิดกำไร “ภรรยาที่ดีเลิศ” นี้ได้รับการยกย่องที่ขายสินค้าเพื่อทำกำไร

บางคนอาจคัดค้านว่าการทำกำไรเป็นการ “เอาเปรียบ” ผู้อื่นทำไมผมจึงควรคิดราคาขนมปังกับคุณ 2 ดอลลาร์ ในเมื่อต้นทุนการผลิตของผมเพียง 1 ดอลลาร์? เหตุผลหนึ่งคือคุณไม่ได้จ่ายเพียงแค่วัตถุดิบของผม แต่ยังจ่ายสำหรับงานของผมในฐานะ “ผู้ประกอบการ” ด้วย - เวลาของผมในการอบขนมปัง ทักษะการอบที่ผมเรียนรู้มาด้วยเวลาอีกมากมาย ทักษะในการหาและจัดการวัสดุและอุปกรณ์ในการอบขนมปัง และ (ที่

สำคัญ) สำหรับความเสี่ยงที่ผมรับในการอบขนมปัง 100 ก้อนทุกวัน ก่อนที่จะมีผู้ซื้อเข้ามาในบ้านของผม!

ในสังคมใดก็ตาม บางคนระมัดระวังเกินไปโดยธรรมชาติ จนไม่ชอบรับความเสี่ยงในการเริ่มต้นและดำเนินธุรกิจ แต่คนอื่น ๆ เต็มใจที่จะรับความเสี่ยงนั้น และเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะให้กำไรบางส่วนแก่พวกเขา เป็นรางวัลสำหรับการรับความเสี่ยงที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเราที่เหลือทั้งหมด ความหวังที่จะได้รับรางวัลเช่นนี้เป็นแรงจูงใจให้ผู้คนเริ่มต้นธุรกิจและรับความเสี่ยงดังกล่าว หากไม่อนุญาตให้มีกำไรในสังคม ผู้คนก็จะไม่รับความเสี่ยงเช่นนั้น และเราจะมีสินค้าให้ชื้อน้อยมาก ดังนั้น การอนุญาตให้มีกำไรจึงเป็นสิ่งดีที่นำไปประโยชน์มาสู่ทุกคนในสังคม

แน่นอนว่าอาจมีกำไรที่ไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น หากมีความแตกต่างอย่างมากในอำนาจหรือความรู้ระหว่างคุณกับผม และผมฉวยโอกาสนั้นและหลอกลวงคุณ ผมก็ไม่ได้เชื่อฟังพระบัญชาของพระเยซูที่ว่า

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่คุณต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน เพราะนี่คือธรรมบัญญัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (มัทธิว 7:12)

หรือหากผมเป็นผู้ควบคุมการผูกขาดสินค้าที่จำเป็น ทำให้ผู้คนสามารถซื้อขนมปังหรือน้ำหรือน้ำมันได้จากผมเท่านั้น และผู้จัดหาสินค้ารายอื่นไม่สามารถเข้าสู่ตลาดได้ และหากผมคิดราคาแพงเกินควรที่ทำให้ทรัพย์สินของผู้คนหมดไป แน่หนอนว่ากำไรแบบนั้นมากเกินไปและไม่ถูกต้อง นั่นคือจุดที่การทำกำไรนำไปสู่การทดลองให้บาป

แต่การบิดเบือนสิ่งที่ดีต้องไม่ทำให้เราคิดว่าสิ่งนั้นเองเป็นสิ่งชั่วร้าย หากกำไรเกิดขึ้นในระบบการแลกเปลี่ยนโดยสมัครใจที่ไม่ถูกบิดเบือนด้วยอำนาจผูกขาด ความไม่ซื่อสัตย์ หรือความรู้ที่ไม่เท่าเทียมกันอย่างมาก

เมื่อผมทำกำไร ผมก็ช่วยคุณด้วย คุณอยู่ในสถานะที่ดีขึ้นเพราะคุณมีขนมปังที่คุณต้องการ และผมก็อยู่ในสถานะที่ดีขึ้นเพราะผมได้กำไร 1 ดอลลาร์ ซึ่งทำให้ผมสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้และทำให้ผมต้องการทำขนมปังเพิ่มเพื่อขาย ทุกคนได้รับประโยชน์ และไม่มีใครถูกเอาเปรียบ ผ่านกระบวนการนี้ เมื่อธุรกิจของผมมีกำไรและเติบโต ผมยังคงถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการเพิ่มทุนทรัพย์สินที่ผม “มีอำนาจ” เหนือและสามารถเป็นผู้อารักขาที่ฉลาด

ความสามารถในการทำกำไรจึงส่งผลให้เกิดการเพิ่มทุนทรัพย์ากรของเราในขณะที่ช่วยเหลือผู้อื่น มันเป็นความสามารถที่ยอดเยียมที่พระเจ้าประทานให้เรา และไม่ใช่สิ่งชั่วร้ายหรือเป็นกลางทางศีลธรรม แต่เป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน ผ่านทางความสามารถนี้ เราสามารถสะท้อนคุณลักษณะของพระเจ้าหลายประการ เช่น ความรักต่อผู้อื่น สติปัญญา อธิปไตย และการวางแผนสำหรับอนาคต

6

เงิน

เงินเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน
และเปิดโอกาสมากมายในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน

บางครั้งผู้คนพูดว่า “เงินเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทั้งปวง” แต่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น อัครทูตเปาโลกล่าวใน 1 ทิโมธี 6:10 ว่า

“การรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด”

แต่นั้นพูดถึงความรักเงินทอง ไม่ใช่ตัวเงินเอง

ที่จริงแล้ว เงินเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน เพราะเงินเป็นสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ที่แยกเราออกจากสัตว์และช่วยให้เราสามารถมีอำนาจเหนือแผ่นดินโลก โดยการผลิตสินค้าและบริการจากแผ่นดินที่นำประโยชน์มาสู่ผู้อื่น เงินช่วยให้มนุษยชาติทั้งหมดสามารถผลิตและผลิตเพลินกับผลของการผลิตนั้นได้มากกว่าพันเท่า เมื่อเทียบกับการที่มนุษย์ไม่มีเงิน และเราต้องใช้วิธีค้าขายแบบแลกเปลี่ยนสิ่งของกันเอง

หากไม่มีเงิน ผมจะมีเพียงสิ่งเดียวที่จะใช้แลกเปลี่ยน นั่นคือสำเนาหนังสือของผม ผมจะมีหนังสือ “ศาสนศาสตร์ระบบ” (Systematic

Theology)⁴ หลายร้อยเล่ม เป็นต้น แต่ในโลกที่ไม่มีเงิน ผมจะไม่รู้เลยว่าหนังสือหนึ่งเล่มมีค่าเท่ากับขนมปังหนึ่งก้อน หรือเสื้อสองตัว หรือจักรยานหนึ่งคัน หรือรถยนต์หนึ่งคัน และคนขายของชำอาจไม่สนใจอ่านหนังสือของผม ดังนั้นเขาอาจไม่แลกข้าวของในร้านสักหนึ่งตะกร้ากับหนังสือสัก 100 เล่ม! ในไม่ช้า แม้แต่พ่อค้าที่ยอมรับหนังสือของผมเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้า เขาก็คงไม่ต้องการหนังสือเล่มที่สองหรือเล่มที่สาม และผมจะจบลงด้วยกองหนังสือและไม่สามารถหาคนที่ต้องการแลกเปลี่ยนอะไรกับมันได้อีก หากไม่มีเงิน ผมจะถูกบังคับให้กลับไปใช้ชีวิตแบบยังชีพด้วยการปลูกผัก, เลี้ยงวัว, เลี้ยงไก่ และอาจแลกเปลี่ยนไข่ไก่บ้างเป็นครั้งคราว และคุณก็จะเป็นเช่นเดียวกัน ที่ต้องยังชีพด้วยการแลกเปลี่ยนสิ่งที่คุณสามารถผลิตได้

แต่เงินเป็นสิ่งเดียวที่ทุกคนเต็มใจแลกเปลี่ยนสินค้าด้วย เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่ทุกคนอื่นเต็มใจแลกเปลี่ยนสินค้าด้วย ด้วยระบบเงิน ผมจึงรู้ทันทีว่าหนังสือของผมหนึ่งเล่มมีมูลค่าเท่าไร มันมีมูลค่า 40 ดอลลาร์ เพราะนั่นคือจำนวนที่คนหลายพันคนตัดสินใจว่าพวกเขาเต็มใจจ่ายสำหรับมัน

เงินยังเก็บรักษามูลค่าของสิ่งหนึ่งไว้จนกว่าผมจะใช้จ่ายมันกับสิ่งอื่น เมื่อผมได้รับเงิน 40 ดอลลาร์ เงินนั้นจะเก็บมูลค่าของหนังสือของผมไว้ชั่วคราว จนกว่าผมจะไปที่ร้านและบอกคนขายของชำว่าผมต้องการแลกเงิน 40 ดอลลาร์กับของชำบางอย่าง คนขายของชำคนเดียวที่ไม่นิยมแลกของชำใด ๆ กับหนังสือศาสนาศาสตร์ ตอนนี้อยินดีรับเงิน 40 ดอลลาร์ของผม เพราะเขารู้ว่าเขาสามารถแลกเงินนั้นกับสิ่งใดก็ได้ในโลกที่เขาต้องการและมีราคา 40 ดอลลาร์

4 เวน กรูเธิม, *Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine* (Leicester, U.K.: InterVarsity, and Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1994)

ดังนั้น เงินจึงเป็นเพียงเครื่องมือให้เราใช้งาน และเราสามารถขอบพระคุณพระเจ้าได้อย่างถูกต้องที่ในพระปัญญาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกำหนดให้เราประดิษฐ์เงินและใช้มัน เงินเป็นเพียง “สื่อกลางในการแลกเปลี่ยน” เงินคือสิ่งที่ทำให้การแลกเปลี่ยนโดยสมัครใจเป็นไปได้

“สินค้าโภคภัณฑ์... ที่ได้รับการกำหนดทางกฎหมายให้เป็นสิ่งเทียบเท่าที่แลกเปลี่ยนได้กับสินค้าโภคภัณฑ์อื่น ๆ ทั้งหมด เช่น สินค้าและบริการ และใช้เป็นมาตรฐานมูลค่าเปรียบเทียบของสิ่งเหล่านั้นในตลาด”⁵

เงินทำให้การแลกเปลี่ยนโดยสมัครใจมีความยุติธรรมมากขึ้น สูญเปล่านั้นลดลง และกว้างขวางมากขึ้น เราต้องการเงินในโลกเพื่อให้เราเป็นผู้อารักขาที่ดีของแผ่นดินโลก และถวายเกียรติแด่พระเจ้าผ่านการใช้จ่ายอย่างฉลาด

หากเงินเป็นสิ่งชั่วร้ายในตัวเอง พระเจ้าก็จะไม่ทรงครอบครองเงิน แต่พระองค์ตรัสว่า

“เงินเป็นของเรา และทองก็เป็นของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพรัสดังนี้แหละ” (ฮักกัย 2:8)

เงินทองทั้งหมดเป็นของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงมอบหมายเงินทองให้เราเพื่อที่ผ่านทางเงินทองเหล่านี้ เราจะถวายเกียรติแด่พระองค์

เงินทองเปิดโอกาสมากมายให้เราถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า: ผ่านการลงทุนและขยายการเป็นผู้อารักขาของเรา ซึ่งเป็นการเลียนแบบ

5 *The American Heritage Dictionary of the English Language* (Boston: Houghton Mifflin, 1992), 1166

อธิปไตยและพระปัญญาของพระเจ้า ผ่านการตอบสนองความต้องการของตัวเราเอง ซึ่งเป็นการเลียนแบบความเป็นอิสระของพระเจ้า ผ่านการให้แก่ผู้อื่น ซึ่งเป็นการเลียนแบบพระเมตตาและความรักของพระเจ้า หรือผ่านการถวายให้แก่คริสตจักรและงานประกาศ ซึ่งเป็นการนำผู้อื่นเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเงินมาพร้อมอำนาจและคุณค่ามากมาย มันจึงเป็นความรับผิดชอบอันหนักหน่วง และเสนอการทดลองให้ทำบาปอยู่เสมอ เราอาจติดกับดักในความรักเงินทอง (1 ทิโมธี 6:10) และมันอาจทำให้จิตใจของเราหันออกจากพระเจ้า พระเยซูทรงเตือนว่า “ท่านทั้งหลายจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มัทธิว 6:24) และพระองค์ทรงเตือนไม่ให้สะสมเงินทองมากเกินไปจนเราเก็บสะสมและไม่ได้ใช้เพื่อประโยชน์:

“อย่าสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในโลก ที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจทะลวงลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกินและไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีขโมยทะลวงลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:19-21)

แต่การบิดเบือนสิ่งที่ดีต้องไม่ทำให้เราคิดว่าสิ่งนั้นเองเป็นความชั่วร้าย เงินทองนั้นดีในตัวมันเอง และเปิดโอกาสมากมายให้เราถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ความไม่เท่าเทียมกันของการ ครอบครองทรัพย์สิน

*ความไม่เท่าเทียมกันบางอย่างของการครอบครองทรัพย์สินเป็นสิ่งที่ดี
โดยพื้นฐานและเปิดโอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
แต่นำมาซึ่งการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน และความ
ไม่เท่าเทียมกันที่สุดโต่งบางอย่างก็เป็นสิ่งที่ผิดในตัวเอง*

อาจเป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่จะคิดว่าความไม่เท่าเทียมกันบางอย่างของการครอบครองทรัพย์สินสามารถเป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะไม่มีบาปหรือความชั่วร้ายในสวรรค์ พระคัมภีร์สอนว่ามีระดับของรางวัลที่แตกต่างกันในสวรรค์ และการเป็นผู้รักขาก็มีหลากหลายรูปแบบตามที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่คนที่แตกต่างกัน เมื่อเรายืนอยู่ต่อหน้าพระเยซูเพื่อให้การถึงชีวิตของเรา พระองค์จะตรัสกับคนหนึ่งว่า

“เจ้าจงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด”

และกับอีกคนหนึ่งว่า

“เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด” (ลูกา 19:17, 19)

ดังนั้น จะมีความไม่เท่าเทียมกันในการเป็นผู้รักษาและความรับผิดชอบ ในยุคที่จะมาถึง นี่หมายความว่าพระเจ้าเองทรงมีแนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมกันในการเป็นผู้รักษา ดังนั้น นี่ต้องเป็นสิ่งที่ดี

ในคำสอนที่คล้ายกัน เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อว่า “เพราะว่าเราทุกคน จำเป็นต้องปรากฏตัวต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ เพื่อแต่ละคนจะได้รับสิ่งที่สมกับการกระทำในกายนี้ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว” (2 โครินธ์ 5:10) นี่บ่งบอกถึงระดับของรางวัลสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่เราได้ทำในชีวิตนี้ มีข้อพระคัมภีร์อีกหลายตอนที่สอนหรือบ่งบอกถึงระดับของรางวัลสำหรับผู้เชื่อในการพิพากษาครั้งสุดท้าย⁶ แม้แต่ในหมู่ทูตสวรรค์ สิทธิอำนาจ และการเป็นผู้รักษาก็มีระดับที่แตกต่างกันตามที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ ดังนั้น เราจึงไม่สามารถกล่าวได้ว่าระบบเช่นนี้เป็นสิ่งที่ผิดหรือเป็นบาปในตัวเอง

ความไม่เท่าเทียมกันเป็นสิ่งจำเป็นในโลกที่ต้องการให้งานหลากหลายประเภทได้รับการทำให้สำเร็จ งานบางอย่างต้องการผู้ที่จะเป็นผู้รักษาทรัพยากรจำนวนมาก (เช่น การเป็นเจ้าของโรงงานเหล็กหรือบริษัทผลิตเครื่องบิน) และงานบางอย่างต้องการผู้ที่จะเป็นผู้รักษาทรัพยากรจำนวนน้อย และพระเจ้าได้ประทานความสามารถที่มากกว่าให้แก่บางคน ทั้งความสามารถด้านศิลปะหรือดนตรี ความสามารถด้านคณิตศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ ความสามารถในการเป็นผู้นำ ความสามารถด้านธุรกิจและการซื้อขาย และอื่น ๆ หากรางวัลสำหรับแรงงานของแต่ละคนถูกให้อย่างยุติธรรมและอยู่บนพื้นฐานของคุณค่าของสิ่งที่คนนั้นผลิต ผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ก็จะได้รับรางวัลที่มากกว่า

6 1. ดูโดยเฉพาะ 1 คร. 3:12-15; รวมถึง ดนล. 12:2; มธ. 6:10, 20-21; 19:21; ลก. 6:22-23; 12:18-21, 32, 42-48; 14:13-14; 1 คร. 3:8; 9:18; 13:3; 15:19, 29-32, 58; กท. 6:9-10; อฟ. 6:7-8; ฟป. 4:17; คส. 3:23-24; 1 ทธ. 6:18; ฮบ. 10:34, 35; 11:10, 14-16, 26, 35; 1 ปต. 1:4; 2 ยน. 8; วว. 11:18; 22:12; ดูเพิ่มเติม มธ. 5:46; 6:2-6, 16-18, 24; ลก. 6:35

เป็นธรรมดา เนื่องจากผู้คนมีความแตกต่างกันในด้านความสามารถและความพยายาม ผมไม่คิดว่าจะมีระบบการให้รางวัลสำหรับการทำงานที่ยุติธรรมได้ เว้นแต่ระบบนั้นจะมีรางวัลที่แตกต่างกันสำหรับคนที่แตกต่างกัน ความยุติธรรมของรางวัลต้องการความแตกต่างเช่นนี้

ที่จริงแล้ว พระเจ้าไม่เคยมีเป้าหมายที่จะทำให้เกิดความเท่าเทียมกันในการครอบครองทรัพย์สินระหว่างผู้คน และพระองค์จะไม่วันทำเช่นนั้น ในปีแห่งการปลดปล่อย หรือปีเสียงแตร (เลวินติ 25) ที่ดินเกษตรกรรมได้ถูกปล่อยกลับคืนสู่เจ้าของเดิมและหนี้สินถูกยกเลิก แต่ไม่มีคำสั่งที่จะให้เงินทอง อัญมณี วัว หรือแกะถูกคืนปรับให้เท่าเทียมกัน และบ้านในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบก็ไม่ได้กลับคืนสู่เจ้าของเดิม (ข้อ 30)

บางคนเห็นข้อโต้แย้งสำหรับการครอบครองทรัพย์สินที่เท่าเทียมกันใน 2 โครินธ์ 8 แต่ที่นั่น เปาโลไม่ได้กล่าวว่าเป้าหมายของพระเจ้าคือความเท่าเทียมกัน ตัวอย่างเช่น เปาโลไม่ได้บอกให้ชาวโครินธ์ที่ร่ำรวยส่งเงินไปให้ชาวมาซิโดเนียที่ยากจนซึ่งกล่าวถึงใน 2 โครินธ์ 8:1-5 แต่เพียงแค่ว่า พวกเขาควรมีส่วนร่วมตามสัดส่วนที่เสมอภาคในการช่วยเหลือคริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็มที่ประสบภัยแล้ง

... แต่เป็นเรื่องของ*ความเสมอภาค* คือที่พวกท่านมีอยู่อย่างเหลือล้นในเวลาีนี้ ก็เพื่อช่วยเขาทั้งหลายที่ขัดสน และในยามที่เขาทั้งหลายมีอย่างเหลือล้น เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน ซึ่งจะ*ทำให้มีความเสมอภาคกัน*” (2 โครินธ์ 8:13-14, คำกรีก *isotēs* ยังหมายถึง “ความยุติธรรม” ใน โคโลสี 4:1 ซึ่งไม่สามารถหมายถึง “ความเท่าเทียมกัน” ได้)

พระธรรมกิจการก็ไม่ได้สอนเรื่อง “ลัทธิคอมมิวนิสต์ยุคแรก” เมื่อกล่าวว่ามีเชื่อมีทุกสิ่งร่วมกัน สิ่งสำคัญคือต้องดูข้อพระคัมภีร์อย่างระมัดระวัง

“คนทั้งหมดที่เชื่อถือก็อยู่รวมกัน และนำทุกสิ่งมารวมเป็นของกลาง และพวกเขาขายที่ดินและทรัพย์สินของมาแบ่งให้แก่กันตามความจำเป็น ทุก ๆ วัน พวกเขาอุทิศตัวอยู่ด้วยกันในพระวิหารและหักขนมปังตามบ้านของพวกเขา รับประทานอาหารร่วมกันด้วยความชื่นชมยินดีและจริงใจ” (กิจการ 2:44-46)

“คนทั้งหลายที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่นั้นเป็นของตนเอง แต่ทั้งหมดเป็นของส่วนกลาง และด้วยอุทยานภาพอันยิ่งใหญ่บรรดาอัครทูตก็เป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูของคัมภีร์ผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่อยู่กับพวกเขาทุกคน เพราะว่าในพวกเขาไม่มีใครขัดสน ใครมีไรนาบ้านเรือนก็ขายเสีย และนำเงินค่าของที่เขาได้นั้นมาวางไว้ที่เท้าของบรรดาอัครทูต พวกเขาอัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามความจำเป็น” (กิจการ 4:32-35)

ข้อความเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงระดับความไว้วางใจในพระเจ้า ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความรักต่อกันและกันที่น่าทึ่ง ทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากการเทลงมาของฤทธิ์อำนาจพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างน่าอัศจรรย์ในช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูครั้งใหญ่ แต่เป็นความผิดพลาดอย่างมากที่จะเรียกสิ่งนี้ว่า “ลัทธิคอมมิวนิสต์ยุคแรก” เพราะ

- (1) การให้เป็นไปโดยสมัครใจและไม่ได้ถูกบังคับโดยรัฐบาล และ
- (2) ผู้คนยังคงมีทรัพย์สินส่วนตัว เพราะพวกเขายังคงพบปะกันใน “บ้านของพวกเขา” (กิจการ 2:46) และคริสเตียนอีกหลายคนในภายหลังก็ยังคงเป็นเจ้าของบ้าน เช่น มารีย์มารดาของยอห์นมาระโก (กิจการ

12:12) ยาโสน (กิจการ 17:5) ทิทัสยัสทัส (กิจการ 18:7) คริสเตียนหลายคนในเอเฟซัส (กิจการ 20:20) ฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (กิจการ 21:8) มนาสันชาวไซปรัส (กิจการ 21:16 ในกรุงเยรูซาเล็ม) ปรีศากับอาควิลลาในกรุงโรม (โรม 16:5; 1 โครินธ์ 16:19) นุมฟา (โคโลสี 4:15) ฟิเลโมน (ฟิเลโมน 2) และคริสเตียนทั่วไปที่ยอห์นเขียนถึง (2 ยอห์น 10)

ทันทีหลังจากการบรรยายถึงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่น่าทึ่งในกิจการ 4 ในบทที่ 5 มีเรื่องราวของอานาเนียและสัปปิราที่โกหกเกี่ยวกับราคาขายที่ดิน แต่เปโตรบอกพวกเขาว่าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น

“เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในสิทธิอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? มีอะไรทำให้ใจของเจ้าคิดทำอย่างนี้? เจ้าไม่ได้โกหกมนุษย์แต่โกหกพระเจ้า” (กิจการ 5:4)

เป็นที่น่าสนใจที่เรื่องราวนี้เกิดขึ้นทันทีหลังจากย่อหน้าที่กล่าวว่า “ทั้งหมดเป็นของส่วนกลาง” (กิจการ 4:32) ข้อความนี้เตือนเราว่าความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ทั้งหมดในกิจการ 4 นั้นเป็นไปโดยสมัครใจและไม่ได้มีเจตนาที่จะล้มล้างแนวคิดเรื่องการเป็นเจ้าของส่วนบุคคลหรือความไม่เท่าเทียมกันในการครอบครองทรัพย์สิน เมื่อเปโตรกล่าวว่า

“เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในสิทธิอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ?

เปโตรยืนยันแนวคิดเรื่องทรัพย์สินส่วนตัวและป้องกันไม่ให้เราเข้าใจผิดว่า คริสตจักรกำลังสร้างข้อกำหนดใหม่ที่คริสเตียนต้องสละทรัพย์สินส่วนตัวทั้งหมด หรือว่าคริสเตียนทุกคนต้องมีทรัพย์สินเท่าเทียมกัน พระธรรมกิจการ 5:4 ก็ป้องกันความเข้าใจผิดเช่นกัน

ต่อมาในพันธสัญญาใหม่ เมื่อเปาโลให้คำแนะนำเฉพาะเจาะจงแก่ผู้ที่ร่ำรวย เขาไม่ได้บอกให้ผู้ร่ำรวยสละทรัพย์สินทั้งหมด แต่บอกว่ามีใจกว้างและหันใจไปที่พระเจ้า ไม่ใช่ที่ความมั่งคั่งของตน

“ส่วนพวกที่มั่งคั่งในชีวิตนี้ จงกำชับพวกเขาไม่ให้เย่อหยิ่ง หรือ มุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่ยั่งยืน แต่ให้มุ่งหวังในพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งแก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อให้เราได้ชื่นชม จงกำชับพวกเขาให้ทำ การดี ให้ทำการดีมาก ๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และแบ่งปัน การทำเช่นนี้ เป็นการสะสมทรัพย์ที่เป็นรากฐานอันดีสำหรับตนในภายหน้า เพื่อพวกเขาจะยึดมั่นในชีวิต คือชีวิตที่แท้จริงนั้น” (1 ทิโมธี 6:17-19)

ดังนั้นเราไม่ควรคิดว่าความไม่เท่าเทียมกันทั้งหมดในการครอบครองทรัพย์สินเป็นสิ่งผิดหรือชั่วร้าย ที่จริงแล้ว ความไม่เท่าเทียมกันในการครอบครองทรัพย์สินเปิดโอกาสมากมายในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

หากพระเจ้าประทานการเป็นผู้อัครบิดรเพียงเล็กน้อยแก่เราในแง่ของทรัพย์สินทางวัตถุหรือความสามารถและโอกาส เราก็สามารถถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผ่านการพึงพอใจในพระองค์ ไว้วางใจในพระองค์ สำหรับความต้องการของเรา คาดหวังรางวัลจากพระองค์ และเชื่อสัตย์ต่อสิ่งที่เราสัญญาตกลงกับผู้อื่น ที่จริงแล้ว ผู้ที่ยากจนมักจะให้อย่างเสียสละมากกว่าผู้ที่ร่ำรวย พระเยซูทรงเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งใส่เหรียญทองแดงในตู้เก็บเงินถวาย และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า

“เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ใส่ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าทุกคนที่ใส่ไว้นั้น เพราะว่าทุกคนได้เอาเงินเหลือใช้ของพวกเขามาใส่ แต่หญิงคนนี้ในสภาพที่ยากจน เอาเงินเลี้ยงชีพทั้งสิ้นของนางใส่ลงไปในจนหมด” (มาระโก 12:43-44)

และยากอบบอกเราว่า

“พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และเป็นผู้รับมรดกในอาณาจักรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับผู้รักพระองค์ไม่ใช่หรือ?” (ยากอบ 2:5)

ดังนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้สอน “พระกิตติคุณแห่งความมั่งคั่งและสุขภาพที่ดี” (อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงสวรรค์!) ในยุคปัจจุบันนี้ ของ ประทานและความสามารถอาจมีได้ไม่เท่าเทียมกัน อีกทั้งโลกนี้ยังมี ระบบที่ชั่วร้ายกดขี่ข่มเหงผู้คน และเพราะสิ่งเหล่านี้ ประชากรชอบธรรม ที่สุดของพระเจ้าหลายคนจะไม่ร่ำรวยในชีวิตนี้

สำหรับผู้ที่มียศพรพยากรมาก พวกเขาก็ต้องพอใจในพระเจ้าและวางใจ ในพระองค์ ไม่ใช่ในความร่ำรวยของพวกเขา และทั้งยากอบและเปาโล บอกว่าพวกเขาเผชิญกับการทดลองที่มากกว่า (ดู 1 ทิโมธี 6:9-10; ยากอบ 2:6-7; 5:1-6) ผู้ที่ร่ำรวยมีโอกาสมากขึ้นและมีภาระผูกพัน มากขึ้นที่จะให้ด้วยใจกว้างขวางแก่คนยากจน (1 ทิโมธี 6:17-19) และ แก่งานของคริสตจักร (ลูกา 12:48; 1 โครินธ์ 4:2; 14:12b)

ความไม่เท่าเทียมกันในการครอบครองทรัพย์สิน โอกาส และความ สามารถ นำมาซึ่งการทดลองให้ทำบาปมากมาย มีการทดลองสำหรับคน ร่ำรวย หรือผู้ที่มีการเป็นผู้อารักขาในด้านอื่นจนกลายเป็นผู้ที่เย่อหยิ่ง เห็นแก่ตัว คิดถึงตนเองสูงเกินไปจริง และไม่ไว้วางใจในพระเจ้า ในทาง กลับกัน ผู้ที่พระเจ้าได้มอบหมายให้น้อยกว่าก็เผชิญการทดลองให้โลภ และอิจฉา และไม่เห็นคุณค่าของตำแหน่งและการทรงเรียกส่วนตัวใน ชีวิตของตน ตามที่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเขา อย่างน้อยก็ในเวลานี้

นอกจากนี้ ยังมีความเหลื่อมล้ำอย่างสุดโต่งในด้านทรัพย์สินและ โอกาสที่ไม่ถูกต้องในตัวเอง ความยากจนจะไม่มีอยู่ในยุคที่จะมาถึง

ดังนั้นคำตรัสของพระเยซูที่ว่า “เพราะว่ามีคนจนอยู่กับพวกท่านเสมอ” (ยอห์น 12:8) จึงควรเข้าใจว่าหมายถึง “เสมอในยุคปัจจุบันนี้” ไม่ได้หมายความว่าความยากจนจะคงอยู่ตลอดไปแม้กระทั่งในนิรันดร์กาล ความยากจนเป็นหนึ่งในผลลัพธ์ของการดำรงชีวิตในโลกที่ได้รับผลกระทบจากบาปและการล้มลง รวมถึงคำสาปของพระเจ้าต่อผลผลิตของแผ่นดินหลังจากที่อาดัมและเอวาทำบาป (ปฐมกาล 3:17-19)

เราควรพยายามช่วยเหลือคนยากจนและพยายามเอาชนะความยากจนของพวกเขา ยอห์นกล่าวว่า

“แต่ถ้าใครมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังไม่เปิดใจช่วยเหลือ ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในคนนั้นได้อย่างไร?” (1 ยอห์น 3:17)

และเมื่อเปาโลไปเยรูซาเล็มเพื่อยืนยันความถูกต้องของคำสอนของท่านในการสนทนากับบรรดาอัครทูตที่นั่น ท่านพบว่าพวกเขาเห็นพ้องกันและแล้วเพิ่มเติมว่า

“ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงให้เราไปถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าทำอย่างกระตือรือร้นอยู่แล้ว” (กาลาเทีย 2:10; ดูเพิ่มเติมใน มัทธิว 25:39-40; กิจการ 2:45; 4:35; โรม 12:13; 15:25-27; เอเฟซัส 4:28; ทิโมธี 3:14; ฮีบรู 13:16)

พระคัมภีร์ใหม่เน้นย้ำการช่วยเหลือคริสเตียนยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อยู่ใกล้เราหรือผู้ที่เราสังเกตเห็น (ดู 1 ยอห์น 3:17; มัทธิว 25:39-40; โรม 15:25-27; 2 โครินธ์ 8-9) แต่การช่วยเหลือคนไม่ใช่คริสเตียนที่ยากจนและขัดสนด้วยก็เป็นสิ่งถูกต้อง ดังที่เราเห็นในคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดีผู้ช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

แม้ว่าผู้นั้นจะมาจากพื้นฐานทางศาสนาที่แตกต่างกัน (ลูกา 10:25-37) เราเห็นสิ่งนี้ในคำสอนของพระเยซูด้วย เมื่อตรัสกับเรว่า

“แต่จงรักศัตรูของท่านและทำดีต่อเขา จงให้เขาเยิมโดยไม่หวังที่จะได้คืน แล้วบาเหน็จของท่านทั้งหลายจะมีบริบูรณ์ แล้วท่านจะเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ทรงพระกรุณาทั้งต่อคนนอกตัญญูและคนชั่ว” (ลูกา 6:35; เปรียบเทียบกับการปฏิบัติของพระเยซูในการรักษาทุกคนที่มาหาพระองค์ โดยเฉพาะผู้ที่เชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์เท่านั้น)

ดังนั้น พระคัมภีร์ใหม่เน้นย้ำการช่วยเหลือคนยากจน นี่แสดงให้เห็นว่ามีความเหลื่อมล้ำอย่างสุดโต่งที่ไม่ดี ผู้คนที่ตกอยู่ในความยากจนและควรได้รับความช่วยเหลือ (นิยามของ “ความยากจน” จะแตกต่างกันไปในแต่ละสังคมและจะเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาภายในสังคมใดสังคมหนึ่งด้วย)

แต่มีความสุดโต่งในทางตรงกันข้าม นั่นคือมีความมั่งคั่งมากเกินไปหรือไม่? ในทางตรงกันข้ามกับคำเตือนมากมายที่ให้ช่วยเหลือคนยากจน ไม่มีคำสั่งที่สอดคล้องกันในพระคัมภีร์ใหม่ในการให้เอาความมั่งคั่งบางส่วนไปจากคนที่ร่ำรวยมาก และไม่มีคำสอนว่าความมั่งคั่งจำนวนมากนั้นผิดในตัวเอง แต่มีคำเตือนที่รุนแรงเกี่ยวกับการใช้จ่ายมากเกินไปเพื่อตัวเองและการดำรงชีวิตแบบปรนเปรอตนเองในความหรูหราฟุ่มเฟือย

“ฟังให้ตื่นะ พวกคนมั่งมี จงร้องไห้และโอดครวญเพราะความทุกข์ที่กำลังจะเกิดกับท่านทั้งหลาย ... ทองและเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานประจักษ์ว่าท่านและจะเผาผลาญ เลือดเนื้อของพวกท่านเหมือนกับไฟ ... ท่านสะสมสมบัติไว้สำหรับวาระสุดท้าย ท่าน

ทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและปล่อยตัว ทั้งยังบำรุงบำเรอจิตใจของท่านไว้เพื่อรอวันถูกล่า” (ยากอบ 5:1, 3, 5)

ยากอบไม่ได้บอกเป็นนัยว่าทุกคนที่ร่ำรวยนั้นชั่วร้าย เพราะในข้อพระคัมภีร์เดียวกันนี้ ยากอบกล่าวถึงการฉ้อโกงและการฆาตกรรมที่คนรวยเหล่านี้ได้กระทำ สื่อเป็นนัยว่า ยากอบกำลังพูดถึงคนรวยที่เป็นผู้กระทำความผิด (ยากอบ 5:4, 6) เปาโลกล่าวว่าทิโมธีควรบอกพวกที่มั่งคั่งในชีวิตนี้ว่า “พวกเขา เย่อหยิ่ง หรือมุงหวงในทรัพย์ที่ไม่ยั่งยืน แต่ให้มุงหวงในพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งแก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อให้เราได้ชื่นชม” เปาโลไม่ได้บอกว่าคนรวยต้องให้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดของพวกเขาไป แต่พวกเขาควร “ทำการดี ให้ทำการดีมาก ๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และแบ่งปัน” (1 ทิโมธี 6:17-18)

อย่างไรก็ตาม ยากอบเตือนอย่างชัดเจนต่อต้าน “การปรนเปรอตนเองในความหรูหราฟุ่มเฟือย” ที่ผิด พฤติกรรมเช่นนี้แสดงถึงความไม่ใส่ใจหรือใส่ใจน้อยมากต่อผู้อื่น และไม่ได้ตระหนักถึงภาระหน้าที่ในการเป็นผู้รักษาทิพที่พระเจ้าประทานมาพร้อมกับความมั่งคั่งมหาศาล ดูเหมือนว่าผู้ที่ร่ำรวยสามารถก้าวข้ามระดับการใช้จ่ายกับตัวเองที่เหมาะสมกับฐานะในชีวิตของพวกเขาได้อย่างง่ายดาย และใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยและโอ้อวดกับตัวเองโดยละเลยการให้อย่างใจกว้างแก่ผู้อื่น

แต่การบิดเบือนสิ่งที่ผิดต้องไม่ทำให้เราคิดว่าสิ่งนั้นเองชั่วร้าย ความชั่วร้ายของความยากจนและความมั่งคั่งที่มากเกินไปและเห็นแก่ตัว ต้องไม่ทำให้เราคิดว่า เป้าหมายของพระเจ้าคือความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ในทรัพย์สิน หรือคิดว่าความไม่เท่าเทียมกันทั้งหมดนั้นผิด ความไม่เท่าเทียมกันในความสามารถ โอกาส และทรัพย์สินจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเราในสวรรค์ตลอดไป และสิ่งเหล่านี้ดีในตัวเอง และเป็นทิพพระทัยต่อพระเจ้า และให้โอกาสมากมายในการถวายเกียรติแด่พระองค์

การแข่งขัน

การแข่งขันเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐานและให้โอกาสมากมาย
ในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน

เช่นเดียวกับแง่มุมอื่น ๆ ของธุรกิจที่เราได้พิจารณามาแล้ว ความชั่วร้ายและการบิดเบือนที่บางครั้งมาพร้อมกับการแข่งขันทำให้ผู้คนสรุปว่า การแข่งขันนั้นชั่วร้ายในตัวเอง แต่นี่ไม่เป็นความจริง

เราสามารถนึกถึงตัวอย่างที่ดีของการแข่งขันในด้านอื่น ๆ ของชีวิตได้ ยกตัวอย่างเช่น คนส่วนใหญ่คิดว่าการแข่งขันในกีฬาเป็นสิ่งที่ดี ไม่ว่าจะเป็นในลีกฟุตบอลเด็ก หรือเบสบอลลีกเล็ก หรือในกีฬาสี แม้ว่าจะเราทุกคนจะนึกถึงตัวอย่างที่ไม่ดีของโค้ชที่มุ่งเน้นการแข่งขันมากเกินไป แต่โดยส่วนใหญ่แล้วเราคิดว่าการแข่งขันในกีฬาเป็นระบบที่ดี และเราคิดว่าเป็นเรื่องยุติธรรม ถ้าทีมที่ดีที่สุดจะได้รับรางวัลหรือการยกย่องบางอย่างในตอนท้าย (ดู 1 โครินธ์ 9:25-26 และ 2 ทิโมธี 2:5 สำหรับอุปมาการแข่งขันกีฬาก็เปาโลใช้ในเชิงบวก)

ในทำนองเดียวกัน ในระบบการศึกษาของเรา การให้เกรดเป็นกิจกรรมเชิงการแข่งขันซึ่งนักเรียนเก่งที่สุดในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปะ และดนตรีจะได้รับเกรดที่สูงกว่า ระบบการตัดเกรดให้

แนวทางเพื่อช่วยนักเรียนค้นพบว่าอะไรที่พวกเขาสามารถทำได้ดี เมื่อผมเดินทางโดยเครื่องบิน ผมตั้งใจที่เครื่องบินถูกออกแบบโดยคนที่ได้เกรด A ทั้งหมดในวิชาคณิตศาสตร์และวิศวกรรม! ระบบการให้เกรดเป็น “การแข่งขัน” และระบบนี้ช่วยให้แนวทางกับสังคมในการมอบหมายงานให้กับผู้ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับงานเหล่านั้น

ในโลกธุรกิจ การแข่งขันก็ทำเช่นนั้นเช่นกัน เราเคยจ้างช่างทาสีที่ไม่รอบคอบมาทาสีบ้านของเรา และเขาอยู่ทำงานได้เพียงวันเดียว แต่หลังจากนั้นเราก็กังขังช่างทาสีที่ดี และเราเต็มใจที่จะจ่ายมากขึ้นสำหรับงานคุณภาพสูงของเขา ช่างทาสีที่ไม่ดีจำเป็นต้องหาอาชีพอื่น และเรากำลังช่วยเขาทำเช่นนั้นโดยการขอไม่ให้เขากลับมาในวันถัดไป โลกนี้มีความหลากหลายมาก และระบบเศรษฐกิจมีความต้องการมากมาย ผมมั่นใจว่ามีบางด้านที่เขาสามารถตอบสนองความต้องการและทำได้ดี แต่มันไม่ใช่การทาสี

แน่นอนว่า เราต้องตระหนักว่าในทุกสังคมจะมีคนบางกลุ่มที่เนื่องจากความพิการทางร่างกายหรือจิตใจ ไม่สามารถทำงานที่มีทำได้อย่างเกิดผลได้โดยปราศจากความช่วยเหลือจากผู้อื่น ไม่ว่าจะจากองค์กรการกุศลหรือหน่วยงานของรัฐ แน่นอนว่าเราควรสนับสนุนความพยายามดังกล่าวเพื่อจัดหา “ตาข่ายนิรภัย” สำหรับผู้ที่ไม่สามารถดูแลตัวเองได้ แต่ในสังคมอเมริกันอย่างน้อย (ซึ่งผมคุ้นเคยมากที่สุด) และในหลายประเทศอื่น ๆ ด้วย ประชากรส่วนใหญ่สามารถมีงานที่ทำได้อย่างเกิดผล และการแข่งขันเป็นกลไกที่ช่วยให้คนงานหางานที่เหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของพวกเขามากที่สุด

ดังนั้น ระบบการแข่งขันจึงเป็นระบบที่เราทดสอบความสามารถของเรา เพื่อที่เราจะค้นพบว่าเราสามารถทำอะไรได้ดีกว่าคนอื่นหรือไม่ และได้รับคำตอบแทนจากงานของเรา ระบบนี้ทำงานได้ดีเมื่อเราให้รางวัลกับงานที่ดีกว่าและปริมาณงานที่มากกว่า ด้วยรางวัลที่มากกว่า

ที่จริงแล้ว หากคุณเคยเปรียบเทียบจากหลาย ๆ ร้านราคาก่อนซื้อของ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อเชิ้ต คอมพิวเตอร์ หรือรถยนต์ การกระทำของคุณแสดงให้เห็นว่าคุณเห็นด้วยกับการแข่งขันในระบบเศรษฐกิจ เพราะคุณกำลังทำให้การแข่งขันทำงาน คุณกำลังซื้อจากคนที่สามารถผลิตและจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์ได้ถูกกว่าคนอื่น และคุณกำลังสนับสนุนให้ผู้ผลิตที่มีประสิทธิภาพมากกว่านั้นอยู่ในธุรกิจต่อไป และคุณกำลังไม่สนับสนุนผู้ผลิตคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพน้อยกว่าและมีราคาแพงกว่าให้อยู่ในธุรกิจ สิ่งนี้เกิดขึ้นทุกวัน และเรามักจะถือว่าเป็นเรื่องปกติ นี่ควรทำให้เราตระหนักว่า หากเราต้องการเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินที่ดี เราจำเป็นต้องมีการแข่งขันในตลาด

ประโยชน์อีกประการหนึ่งของการแข่งขันคือ ผู้คนยังคงพัฒนาความสามารถในการผลิตสิ่งต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง และส่งผลให้ราคาสินค้าอุปโภคบริโภค (เมื่อปรับอัตราเงินเฟ้อแล้ว) ลดลงอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายทศวรรษ นี่หมายความว่าเมื่อเวลาผ่านไป สังคมที่มีการแข่งขันทางเศรษฐกิจจะได้รับมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ

เครื่องเล่นซีดีที่ผมซื้อเมื่อสัปดาห์ที่แล้วมีราคา 89 ดอลลาร์ แต่เมื่อปีที่แล้วมันจะมีราคา 120 ดอลลาร์ ในทำนองเดียวกัน คอมพิวเตอร์ก็ยังคงพัฒนาให้ดีขึ้นและราคาก็ลดลงเรื่อย ๆ ดังนั้นผู้คนจำนวนมากขึ้นจึงสามารถซื้อคอมพิวเตอร์ได้ และทุกคนที่ซื้อสินค้าเหล่านี้ก็มีเงินเหลือมากกว่าที่พวกเขาเมื่อปีที่แล้ว เครื่องคิดเลขพกพาเครื่องแรกมีราคาประมาณ 100 ดอลลาร์ แต่ปัจจุบันผมสามารถซื้อได้ที่เคาน์เตอร์ชำระเงินในร้านขายยาในราคาเพียง 1 ดอลลาร์ เหล่านี้เป็นตัวอย่างของวิถีที่การแข่งขันนำผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมาสู่สังคมโดยรวม

ยังมีประโยชน์อีกประการหนึ่งของการแข่งขัน พระเจ้าทรงสร้างเรา มาพร้อมกับความปรารถนาที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดี และปรับปรุงสิ่งที่เราสามารถทำได้ การแข่งขันกระตุ้นให้เราทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้น เพราะเราเห็น

คนอื่นทำได้ดีกว่า และเรัดัดสินใจว่าเราก็สามารถทำได้เช่นกัน ผู้บริหารจากบริษัทที่ผลิตเครื่องคัดแยกจดหมายเคยบอกผมว่า วิศวกรของเขาคิดว่าพวกเขาได้ผลิตเครื่องคัดแยกจดหมายซึ่งเร็วที่สุดและเงียบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้แล้ว จนกระทั่งเขาพาพวกเขาไปดูเครื่องจักรที่ผลิตโดยบริษัทเยอรมันที่เร็วกว่าและเงียบกว่า! จากนั้นวิศวกรก็กลับไปทำงานมุ่งมั่นที่จะทำให้ดียิ่งขึ้นไปอีก ผมคิดว่าพระเจ้าทรงสร้างเรามาพร้อมกับความปรารถนาที่จะมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศในงานของเรา เพื่อที่ในการทำเช่นนี้ เราจะเลียนแบบความเป็นเลิศของพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

รูปแบบการแข่งขันที่พยายามทำให้ดีเท่ากับหรือดีกว่าคนอื่นนั้น ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ซาโลมอนนึกถึงเมื่อเขียนว่า:

“และข้าพเจ้าเห็นว่าการตรากตรำทุกอย่าง และความขำขันในการงานทุกอย่างมาจากความริษยาของคนที่มีต่อเพื่อนบ้านของตน”
(ปัญญาจารย์ 4:4)

คำที่แปลว่า “อิจฉา” (ในการแปลส่วนใหญ่) หรือ “การแข่งขัน” (NASB) เป็นคำภาษาฮีบรู *qin'āh* ซึ่งเป็นคำที่อาจมีนัยยะทางศีลธรรมทั้งในแง่ลบหรือบวก ขึ้นอยู่กับบริบท (คล้ายกับคำว่า “ความหึงหวง” และ “ความกระตือรือร้น” ในภาษาของเรา) ในที่นี้ ดูเหมือนจะมีความหมายว่า “จิตวิญญาณแห่งการแข่งขัน” ข้อนี้ไม่ได้บอกว่าสิ่งนี้ดีหรือไม่ดี เพียงแต่บอกว่ามันเกิดขึ้น (ในอพยพ 20:17 ใช้คำที่แตกต่างออกไป คือ *chāmad* เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “อย่าโลภ”) ผู้คนเห็นสิ่งที่คนอื่นมี และพวกเขาดัดสันใจที่จะทำงานหนักขึ้นด้วยตัวเอง หรือพัฒนาทักษะให้ดีขึ้น ในแง่นี้ การแข่งขันกระตุ้นให้ผู้คนทำงานได้ดีขึ้น และพวกเขาเองก็เจริญรุ่งเรือง และสังคมก็เจริญรุ่งเรือง

ที่จริงแล้ว มี “การแข่งขัน” เบา ๆ แฝงอยู่ในการทดสอบบรรดาบุตรก่อนที่พวกเขาจะได้เป็นม้านายก

“จงทดสอบพวกเขาเสียก่อน และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงให้พวกเขาทำหน้าที่มัคนายก” (1 ทิโมธี 3:10)

หากพวกเขาทำได้ดีในช่วงเวลาแห่งการทดสอบ “เมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว” พวกเขาจะสามารถเป็นมัคนายกได้ หากไม่เป็นเช่นนั้น พวกเขาควรหวั่นใจอย่างอื่นในคริสตจักร

การแข่งขันดูเหมือนจะเป็นระบบที่พระเจ้าทรงตั้งใจไว้ เมื่อพระองค์ประทานพรสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าในด้านหนึ่งให้กับบางคน และประทานพรสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าในอีกด้านหนึ่งให้กับคนอื่น ๆ และเมื่อพระองค์สถาปนาโลกที่ความยุติธรรมและความเป็นธรรมจะเรียกร้องให้มีการให้รางวัลที่มากกว่าสำหรับงานที่ดีกว่า

การแข่งขันนำมาซึ่งโอกาสมากมายในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า เมื่อเราพยายามใช้พรสวรรค์ของเราให้เต็มศักยภาพ และแสดงให้เห็นถึงความสามารถที่เหมือนพระเจ้าที่พระองค์ได้ประทานให้แก่เรา ด้วยใจขอบคุณต่อพระองค์ การแข่งขันช่วยให้แต่ละคนสามารถหาบทบาทที่ตนสามารถสร้างประโยชน์ในเชิงบวกให้กับสังคมได้ และด้วยเหตุนี้ จึงเป็นบทบาทที่ผู้คนสามารถทำงานในแบบที่รับใช้ผู้อื่นโดยการทำสิ่งที่ดีให้กับพวกเขา การแข่งขันจึงเป็นเสมือนหน้าที่ของสังคมในลักษณะที่แสดงถึงพระลักษณะแห่งปัญญาและความเมตตาของพระเจ้า และเป็นวิธีที่สังคมช่วยให้ผู้คนค้นพบน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของพวกเขา การแข่งขันยังช่วยให้เราแต่ละคนสามารถแสดงความเสมอภาคและความเมตตาต่อผู้อื่น แม้แต่ผู้ที่เราแข่งขันด้วย

ในทางกลับกัน การแข่งขันนำมาซึ่งการทดลองให้ทำบาปมากมาย การพยายามทำงานให้ดีกว่าคนอื่นแตกต่างจากการพยายามทำร้ายผู้อื่น และป้องกันไม่ให้พวกเขาหาเลี้ยงชีพ ไม่มีอะไรผิดกับการพยายามดำเนินกิจการร้านซ่อมรถให้ดีกว่าร้านที่อยู่ถัดไปตามถนน แต่มีสิ่งผิด

มากมายในการโกหกเกี่ยวกับช่างเครื่องคนอื่น หรือขโมยเครื่องมือของเขา หรือใจที่คิดร้ายอยากทำลายเขา

การแข่งขันยังนำมาซึ่งการทดลองให้เกิดความหึงหวง และการทดลองให้ทำงานมากเกินไปจนไม่มีเวลาพักผ่อนหรือเวลาอยู่กับครอบครัวหรือกับพระเจ้า นอกจากนี้ งานยังอาจเป็นการทดลองให้บิตเบียนคุณค่าของชีวิตอย่างมากจนเราไม่สามารถแม้แต่จะเพลิดเพลินกับผลแห่งการงานของเรา

แต่การบิตเบียนสิ่งที่ดีต้องไม่ทำให้เราคิดว่าสิ่งนั้นเองชั่วร้าย การทดลองให้ทำบาปเหล่านี้ไม่ควรบดบังข้อเท็จจริงที่ว่า การแข่งขันในตัวเอง ภายในขอบเขตที่เหมาะสม (ซึ่งบางส่วนควรถูกกำหนดโดยรัฐบาล) เป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า และให้โอกาสมากมายในการถวายเกียรติแด่พระองค์

การกู้ยืมและการให้กู้ยืม

การกู้ยืมและการให้กู้ยิมนั้นเป็นสิ่งที่ดีโดยพื้นฐาน
และเปิดโอกาสมากมายให้เราถวายเกียรติแด่พระเจ้า
แต่ก็มีการทดลองให้ทำบาปมากมายเช่นกัน

บางครั้งคริสเตียนได้อ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่กล่าวถึงการห้ามให้กู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ย (ที่ฉบับคิงเจมส์เรียกว่า “การคิดดอกเบี้ยเกินควร”) และทำให้พวกเขารู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับการกู้ยืมหรือให้กู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเพราะข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ แต่ถ้าเราพิจารณาข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นอย่างละเอียดและเข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์อย่างถูกต้อง ดูเหมือนว่า คำสั่งเหล่านี้จะห้ามเพียงแค่การเอาเปรียบคนยากจนในความยากจนของพวกเขาเท่านั้น (ดู อพยพ 22:25; เลวีนิติ 25:35-37; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:19; เนหะมีย์ 5:7-10; สดุดี 15:5; สุภาษิต 28:8; ลูกา 6:34) มีข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ แม้แต่ในพันธสัญญาเดิม ที่สันนิษฐานว่าผู้คนจะยืมบางสิ่งบางอย่าง (ดู อพยพ 22:14; 2 พงศกัศัตร์ 4:3) และบางข้อกำหนดตามกฎหมายเกณฑ์ในกระบวนการให้กู้ยืม

“เมื่อท่านให้พี่น้องยืมสิ่งใด ห้ามเข้าไปในบ้านของเขาและยึดของประกันของเขา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 24:10)

วลี “เมื่อท่านให้พี่น้องยืมสิ่งใด” สันนิษฐานว่าชาวอิสราเอลจะให้ยืมสิ่งของต่อกันและกัน ดังนั้นจึงมีข้อสันนิษฐานว่า บางคนจะยืมจากคนอื่น (เพราะคุณไม่สามารถให้ยืมสิ่งใดได้ เว้นแต่จะมีคนอื่นขอยืมสิ่งนั้น) ดังนั้น แม้แต่ในพันธสัญญาเดิม ก็ได้ห้ามการกู้ยืมอย่างสิ้นเชิง

ที่จริงแล้ว บางข้อพระคัมภีร์ส่งเสริมการให้กู้ยืมและชื่นชมคนที่ให้กู้ยืม

“คนที่เมตตาคนอื่นและให้ยืม ก็อยู่เย็นเป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินกิจการของเขาด้วยความยุติธรรม” (สดุดี 112:5; ดูเพิ่มเติมที่ สดุดี 37:26)

ผมไม่คิดว่าโรม 13:8 (“อย่าเป็นหนี้อะไรใครเลย”) ห้ามการกู้ยืมหรือแม้แต่ไม่สนับสนุนการกู้ยืม เพราะเมื่อพิจารณาในบริบทแล้ว ข้อนี้เพียงแค่ว่า เราควรจ่ายคืนสิ่งที่เราเป็นหนี้เมื่อถึงเวลาที่ต้องจ่าย หากเราดูข้อความนี้ในบริบทที่เหมาะสม และให้คำแปลเพื่อแสดงความเชื่อมโยงระหว่างข้อ 7 และข้อ 8 (เช่นเดียวกับที่ทำในฉบับภาษาอังกฤษมาตรฐาน (English Standard Version* ที่ตีพิมพ์เมื่อไม่นานมานี้) พระคัมภีร์ตอนนี้ ควรเป็นเช่นนี้

“เพราะเหตุผลเดียวกันนี้เอง ท่านจึงได้เสียส่วยด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ จึงให้แก่ทุกคนตามสิ่งที่เขาคิดว่าดี นั่นคือ ให้ส่วยแก่คนที่ท่านเป็นหนี้ เสียภาษีแก่คนที่ท่านติดหนี้ภาษี ให้ความยำเกรงแก่คนที่ท่านติดหนี้ความยำเกรง ให้เกียรติแก่คนที่ท่านติดค้างเกียรติ อย่าเป็นหนี้ใครเลย นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่น ก็ได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติครบถ้วนแล้ว” (โรม 13:6-8)

จากการเปลี่ยนนี้ เห็นได้ชัดว่าคำสั่ง “อย่าเป็นหนี้ใครเลย” เป็นเพียงข้อสรุปของภาระหน้าที่ในการจ่ายคืนสิ่งที่เราเป็นติดค้างตามที่ระบุไว้ในข้อก่อนหน้า ไม่ว่าจะเป็นภาษี ความเคารพ เกียรติ หรืออื่น ๆ ดังนั้น หากผมได้ใช้เงินจากสินเชื่อบ้าน ผมควรชำระเงินกู้เมื่อถึงกำหนด นั่นคือ ผมควรชำระเงินตรงเวลาตามที่ผมตกลงไว้ ผมไม่ “เป็นหนี้” ยอดคงเหลือทั้งหมดของสินเชื่อบ้านแก่ผู้ให้กู้จนกว่าจะถึงวันที่ระบุไว้ แม้ว่าผมได้กู้ยืมเงินและมีหนี้ระยะยาว ผมก็ปฏิบัติตามโรม 13:8 “อย่าเป็นหนี้ใครเลย” อย่างครบถ้วน เพราะผมไม่มีการชำระหนี้ที่ค้างชำระสำหรับสินเชื่อบ้านของผม

คนมั่งคั่งมีอำนาจเหนือคนยากจน และผู้ขอยืมก็เป็นทาสของผู้ให้ยืมแน่นอนว่า การกู้ยืมอาจไม่ฉลาดในบางครั้ง (ดู สุภาษิต 22:7 “ผู้ขอยืมก็เป็นทาสของผู้ให้ยืม” และ เฉลยธรรมบัญญัติ 28:12) และความสามารถในการกู้ยืมอาจถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดโดยผู้ที่ก่อนหน้านี้มากเกินไป (“คนอธรรมขอยืม และไม่คืน” สดุดี 37:21) และการกู้ยืมมีความเสี่ยงและภาระผูกพันบางอย่างที่อาจหลุดพ้นได้ยากมาก (ดู อพยพ 22:14) แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่า การกู้ยืมโดยตัวของมันเองนั้นผิด

ดังนั้น ผมจึงเห็นว่าการกู้ยืมและการให้กู้ยืมโดยตัวของมันเองแล้วไม่ได้ถูกห้ามโดยพระเจ้า เพราะในพระคัมภีร์หลายตอนได้มีข้อสันนิษฐานว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น

พระเยซูดูเหมือนจะเห็นชอบกับการให้กู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยด้วยซ้ำ ไม่ใช่แค่คนยากจนที่ต้องการเงินเพื่อดำรงชีวิต (เหมือนในข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่อ้างถึงข้างต้น) แต่แก่นายธนาการที่ยืมเงินจากเราเพื่อนำไปใช้ทำอะไรเพิ่มขึ้น

“แล้วทำไมเจ้าถึงไม่ฝากเงินของเราไว้ในธนาการ? เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราพร้อมกับดอกเบี้ยด้วย” (ลูกา 19:23; ดูเพิ่มเติมที่ มัทธิว 25:27)

เมื่อเราเข้าใจว่า แท้จริงแล้ว การกู้ยืมคืออะไร เราจะตระหนักว่า กระบวนการกู้ยืมและการให้กู้ยืมเป็นของขวัญอันวิเศษอีกอย่างหนึ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่เราในฐานะมนุษย์ มันเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่มีเฉพาะในหมู่มนุษย์เท่านั้น เพราะสัตว์ไม่มีการกู้ยืมหรือให้กู้ยืมหรือจ่ายดอกเบี้ย และพวกมันก็ไม่สามารถเข้าใจกระบวนการนี้ได้

การกู้ยืมและการให้กู้ยืมคืออะไร? ในตัวมันเอง การให้กู้ยืมคือการโอนการควบคุมทรัพย์สินชั่วคราว แต่ไม่ใช่การโอนความเป็นเจ้าของทรัพย์สิน กระบวนการอันน่าทึ่งนี้ช่วยให้ผู้กู้มีทางเลือกมากมายในขั้นตอนต่อไป

(ก) การควบคุม: ผมมีทางเลือกมากมายระหว่างการเก็บของไว้กับตัวเองและการให้สิ่งนั้นไป ผมสามารถให้คุณยืมรถของผมและไปกับคุณขณะที่คุณทำธุระ หรือผมสามารถให้คุณยืมเพื่อทำธุระสั้น ๆ หรือผมสามารถให้คุณยืมโดยไม่มีข้อจำกัดเป็นเวลาหนึ่งวันหรือหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งปี

(ข) จำนวน: ผมสามารถให้คุณยืมของชิ้นเล็ก (เช่น มีดพกของผม) หรือของชิ้นใหญ่ (เช่น รถหรือบ้านของผม) และอาจให้ยืมอะไรอย่างอื่นอีกมากมาย

(ค) ความเสี่ยง: มีความเสี่ยงน้อยมากในการให้ภรรยาของผมยืมกุญแจรถหรือเสื้อแจ็คเก็ตของผม แต่มีความเสี่ยงสูงมากในการให้คนแปลกหน้ายืมรถของผม และมีตัวเลือกมากมายระหว่างนั้น

การกู้ยืมยังช่วยให้ผู้กู้มีทางเลือกมากมายระหว่างการไม่ใช้สิ่งของและการเป็นเจ้าของสิ่งของ ผมสามารถเช่ารถเป็นเวลาหนึ่งวัน หนึ่งสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือน ซึ่งช่วยให้ผมสามารถใช้รถได้ตามต้องการ โดยไม่ต้องเป็นเจ้าของมันจริง ๆ

คุณค่าอันยิ่งใหญ่ของการกู้ยืมและการให้กู้ยืมคือ กระบวนการเหล่านี้ทวีคูณการใช้ประโยชน์จากความมั่งคั่งทั้งหมดในสังคม หวังสมุดทองถิ่น

ของผมอาจมีหนังสืออ้างอิงเพียงเล่มเดียว แต่คน 300 คนอาจใช้หนังสือ นั้นในหนึ่งปี ดังนั้น จึงให้คุณค่าแก่ชุมชนของผมประมาณเท่ากับ 300 เท่าของมูลค่าหนังสือเล่มนั้นหากแต่ละคนต้องซื้อหนึ่งเล่ม

ผมเป็นเจ้าของรถในรัฐแอริโซนา แต่ด้วยกระบวนการกู้ยืมและให้ กู้ยืม ผมสามารถบินไปยังเมืองใดก็ได้ในสหรัฐอเมริกาและใช้รถเช่า เป็นเวลาหนึ่งวัน โดยไม่ต้องเป็นเจ้าของรถในเมืองนั้น การมีอยู่ของกลไก อันพิเศษของการกู้ยืมและการให้กู้ยืมจึงให้คุณค่าแก่ผมประมาณเท่ากับ การเป็นเจ้าของรถหลายพันคัน หนึ่งคันในแต่ละเมืองที่ผมอาจต้องการ บินไปทั่วโลก! และกระบวนการนี้ก็ส่งผลเช่นเดียวกันสำหรับทุกคนใน สังคม เรื่องเดียวกันนี้เป็นจริงสำหรับห้องโรงแรม อพาร์ทเมนต์ ห้องพัก ริมทะเลสาบ เรือ ชุดแต่งงาน รถบรรทุกและรถพ่วงสำหรับขนส่ง และ สินค้าอื่น ๆ อีกนับพันที่สามารถเช่าได้ชั่วคราว ด้วยวิธีนี้ กระบวนการกู้ยืม และให้กู้ยืมจึงเพิ่มความมั่งคั่งที่มีอยู่ในโลกมากกว่าที่จะคำนวณได้

ประโยชน์ในลักษณะเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับการกู้ยืมและให้กู้ยืมเงิน ด้วย เมื่อผมกู้เงินเพื่อซื้อบ้านหรือเริ่มธุรกิจ ผมได้รับประโยชน์จากการ ใช้เงินนั้น (เช่นเดียวกับที่ผมได้รับประโยชน์จากการใช้รถเช่า) เป็นระยะ เวลาหนึ่งโดยไม่ต้องเป็นเจ้าของเงินนั้นด้วยตัวเอง เช่นเดียวกับที่ผมจ่าย ค่าธรรมเนียมสำหรับรถเช่าขณะที่ผมใช้มัน ผมก็จ่าย “ค่าเช่า” สำหรับ เงินขณะที่ผมใช้เงินก้อนนั้น (ค่าเช่านี้เรียกว่าดอกเบี้ย) การกู้ยืมเงินและ ใช้เงินก้อนนี้เป็นเวลาหนึ่งนั้น ง่ายกว่าการหาเงินทั้งหมดด้วยตัวเองก่อนที่ ผมจะสามารถมีเงินพอที่จะใช้ในระบับนั้นได้

กระบวนการกู้ยืมและให้กู้ยืมเงินยังหมายความว่า คนจำนวนมากขึ้น สามารถใช้เงินที่ต้องการได้ เช่นเดียวกับที่คนจำนวนมากขึ้นสามารถใช้ รถเช่าได้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ สมมติว่านายธนาคารมีเงิน 90,000 ดอลลาร์ เก็บอยู่ในตู้รับรักษของธนาคารโดยไม่เป็นประโยชน์ต่อใครเลย แต่คุณ ต้องการซื้อบ้านราคา 100,000 ดอลลาร์ และคุณมีเงินเพียง 10,000

ดอลลาร์ คุณอาจต้องใช้เวลาหลายปีในการเก็บเงินเพิ่มอีก 90,000 ดอลลาร์เพื่อซื้อบ้านหลังนั้น แต่นายธนาคารให้คุณกู้ 90,000 ดอลลาร์ และทันทีนั้น เงินก้อนที่เก็บอยู่ก็เกิดประโยชน์ - เงินนี้ช่วยให้คุณซื้อและอาศัยอยู่ในบ้านได้ (และคุณจ่าย “ดอกเบี้ย” 6 เปอร์เซ็นต์ให้นายธนาคารสำหรับการใช้เงิน หรือ 5,400 ดอลลาร์ต่อปี ซึ่งทำให้นายธนาคารมีความสุขด้วย)

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวไม่ได้จบลงเพียงเท่านี้ คุณจ่ายเงิน 100,000 ดอลลาร์ให้กับผู้สร้างบ้าน สมมติว่าบริษัทสร้างบ้านนำเงิน 80,000 ดอลลาร์จากจำนวนนั้นกลับไปฝากไว้ที่ธนาคารเดิมสักพัก นายธนาคารเห็นเงิน 80,000 ดอลลาร์เก็บอยู่ในตู้നിรภัยของธนาคาร ไม่ได้ทำอะไรที่มีประโยชน์ เขาจึงให้กู้บางส่วน (สมมติว่า 70,000 ดอลลาร์) แก่นาย ข. ซึ่งใช้มันเพื่อซื้อบ้านราคา 80,000 ดอลลาร์⁷ อีกครั้ง บริษัทสร้างบ้านนำเงินก้อนเดียวกันนี้กลับไปฝากไว้ที่ธนาคารเดิม สมมติว่าคราวนี้ 60,000 ดอลลาร์ ดังนั้นนายธนาคารจึงให้กู้ 50,000 ดอลลาร์จากเงินนี้ แก่นาย ค. และถึงตอนนี้เงิน “ไร้ประโยชน์” เดียวกันที่เก็บอยู่ในตู้നിรภัยของธนาคารได้ถูกใช้สามครั้งเพื่อให้คนสามคนซื้อบ้านได้ และกระบวนการนี้ก็ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ ดังนั้น การกู้ยืมและการให้กู้ยืมจึงทวีคูณการใช้ประโยชน์ของเงินหลายเท่าตัว (นี่เป็นงานเชิงเทคนิคสำหรับนักเศรษฐศาสตร์ในการคำนวณว่า ปริมาณเงินเพิ่มขึ้นกี่เท่า โดยพิจารณาจากอัตราดอกเบี้ยต่าง ๆ และปัจจัยอื่น ๆ ในเศรษฐกิจ)

กระบวนการนี้ไม่ใช่แค่ “คว้นและกระຈก” เหมือนทริคมายากลที่ไม่มีความจริงอยู่เบื้องหลัง คุณกำลังใช้เงิน 90,000 ดอลลาร์จริง ๆ และคุณ

7 เน้นอนว่าธนาคารไม่สามารถปล่อยกู้เงินทั้งหมดได้เพราะจะทำให้ระบบอ่อนแอจนล้มได้ ดังนั้นรัฐบาลจึงกำหนดข้อกำหนดเงินสำรองสำหรับสัดส่วนที่สามารถปล่อยกู้ได้อีกครั้ง ข้อกำหนดเงินสำรองที่แท้จริงไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาในตัวอย่างอย่างง่ายนี้ แต่หลักการทั่วไปของการปล่อยกู้เงินส่วนใหญ่ก็ยังคงใช้ได้

กำลังอาศัยอยู่ในบ้านของตนเองจริง ๆ เช่นเดียวกับที่คุณกำลังใช้รถเช่าจริง ๆ เมื่อคุณไปเยือนเมืองอื่น ความแตกต่างคือคุณไม่สามารถทั้งใช้รถเช่าและคืนมันให้คนอื่นเช่าในเวลาเดียวกันได้ แต่คุณสามารถทำเช่นนั้นกับเงินได้

เช่นเดียวกับการซื้อบ้าน การเริ่มต้นธุรกิจก็เป็นจริงเช่นกัน มีไม่กี่คนที่มียุติเงินเพียงพอในมือเพื่อซื้ออุปกรณ์ที่จำเป็นในการเริ่มธุรกิจใหม่ แต่เมื่อผู้คนสามารถกู้ยืมเงินได้ พวกเขาก็สามารถเริ่มดำเนินธุรกิจและจ่ายคืนเงินกู้จากเงินที่พวกเขาหาได้ เงินกู้เพื่อเริ่มธุรกิจขนาดเล็กเหล่านี้ (“สินเชื่อรายย่อย” สำหรับ “วิสาหกิจขนาดย่อม”) เริ่มมีผลกระทบที่น่าทึ่งในหมู่คนยากจนในหลายประเทศทั่วโลก⁸ ผ่านกระบวนการอันน่าทึ่งของการกู้ยืมและการให้กู้ยืม ประโยชน์ของเงินถูกทวีคูณและแม้แต่คนที่ยากจนมากก็สามารถเริ่มธุรกิจที่ทำกำไรได้และสามารถหาทางออกจากความยากจน

ประเด็นก็คือ หากเราไม่สามารถกู้ยืมและให้กู้ยืมเงินได้ แต่ต้องดำเนินการด้วยเงินสดเท่านั้น โลกจะมีมาตรฐานการครองชีพที่ต่ำกว่ามาก ไม่เพียงแต่ในประเทศที่ร่ำรวยกว่าเท่านั้น แต่ในประเทศที่ยากจนกว่าด้วย การมีอยู่ของการกู้ยืมและการให้กู้ยืมหมายความว่า ปริมาณสินค้าและบริการที่มีอยู่ทั้งหมดในโลกได้เพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว

8 ตัวอย่างที่ดีของการให้สินเชื่อรายย่อย (มักจะมีขนาดสินเชื่อที่ 500 ดอลลาร์หรือน้อยกว่า) เพื่อเริ่มธุรกิจขนาดเล็กในพื้นที่ยากจนของโลกสามารถเห็นได้จากงานบุกเบิกของ Opportunity International ในไคบูรุค รัฐอิลลินอยส์ ในปี 2002 พวกเขาให้สินเชื่อ 536,033 ราย และจำนวนเงินกู้เฉลี่ยคือ 237 ดอลลาร์ รายงานประจำปีของพวกเขาแสดงให้เห็นผู้รับสินเชื่อที่มีธุรกิจที่ทำกำไรเช่น แผงขายดอกไม้ แผงขายน้ำตาล ร้านขนมปัง การผลิตผ้าย้อม เครื่องปั้นดินเผา หรือตะกร้า และการเลี้ยงไก่หรือปลา เงินถูกให้กู้ยืมในอัตราตลาด และอัตราการชำระคืนเงินกู้คือ 98 เปอร์เซ็นต์! พวกเขาประมาณการว่าเงินกู้เหล่านี้กำลังสร้างงาน 800,000 ตำแหน่งและส่งผลกระทบต่อชีวิตของผู้คน 4,000,000 คน (ดูบทบรรณาธิการเกี่ยวกับ Opportunity International, “Compassionate Capitalism,” โดย แจ็ค เคมปี และ คริสโตเฟอร์ เกรน, Washington Times, 27 สิงหาคม 2003; www.washingtontimes.com)

ในแง่นี้ การกู้ยืมและการให้กู้ยืมเพิ่มพูนความเพลิดเพลินที่พระเจ้าประทานให้เราในการสร้างสรรค์ทางวัตถุอย่างมหาศาล และเพิ่มศักยภาพของเราในการขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและถวายเกียรติแด่พระองค์ผ่านการใช้สิ่งเหล่านี้

ในการกู้ยืมและการให้กู้ยืม เราสามารถสะท้อนคุณลักษณะหลายประการของพระเจ้า เราสามารถแสดงความไว้วางใจได้และการเป็นผู้รักษาท่าที่ซื่อสัตย์ ความสัตย์ซื่อ ปัญญา และการขอบพระคุณ เราสามารถแสดงความรู้บางอย่างเกี่ยวกับอนาคตอันไกล รวมทั้งความรัก ความเมตตา และการขอบพระคุณต่อพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม มีการทดลองให้ทำบาปที่มาพร้อมกับการกู้ยืม ดังที่ชาวอเมริกันหลายคนกำลังค้นพบปัญหาในขณะนี้ มีการทดลองอย่างมากที่จะกู้ยืมมากกว่าที่จำเป็นเพื่อใช้ชีวิตอย่างชาญฉลาด หรือกู้ยืมเพื่อสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถซื้อได้และไม่จำเป็น และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพัวพันกับการจ่ายดอกเบี้ยอย่างโง่เขลา ซึ่งสะท้อนถึงการเป็นผู้รักษาท่าที่ไม่ดีและความสิ้นเปลือง และทำให้ผู้คนติดอยู่ในวงจรที่ตึงเครียดต่ำลงของหนี้สินที่พอกพูนมากขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้ ผู้ให้กู้อาจโง่เขลาหรือเห็นแก่ตัว ผู้ให้กู้บางรายจะให้กู้แก่ผู้ที่ไม่อาจชำระคืนได้ เพื่อเอาเปรียบคนเหล่านี้ในความยากจนและความทุกข์ยากของพวกเขา

คริสเตียนที่ทำงานในโลกธุรกิจบอกผมว่า หนึ่งในสุดแสนความคับข้องใจของพวกเขาคือ “การเรียกเก็บเงิน” ลูกค้าติดค้างเงินและพวกเขาไม่ยอมจ่ายบิล! คริสเตียนที่ยึดถือพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าต้องตระหนักว่า พระเจ้าบอกเราให้จ่ายบิลเมื่อถึงกำหนด “อย่าเป็นหนี้อะไรใครเลย” (โรม 13:8) แน่่อนว่าหมายความว่า เราควรจ่ายเงินตามใบเรียกเก็บเงินให้ตรงเวลา! คนที่ไม่จ่ายเงิน เมื่อใบเรียกเก็บเงินถึงกำหนดก็จะถูกมองไม่ตักในพระคัมภีร์ เพราะกล่าวว่า “คน

ธรรมขอยืม และไม่คืน” (สดุดี 37:21) การไม่จ่ายเงินเมื่อใบเรียกเก็บเงินถึงกำหนด หรือเมื่อเรบอกว่าเราจะจ่ายนั้น ก็ยังเป็นการไม่รักษาคำพูดของเรา และไม่ให้เกิดเกียรติพระเจ้าผู้สร้างของเรา ผู้ซึ่งรักษาคำพูดของพระองค์เสมอ

แต่การบิดเบือนสิ่งที่ตีสั่งไม่ทำให้เราคิดว่าสิ่งนั้นเองเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย การกัณฑ์และการให้กัณฑ์เป็นความสามารถพิเศษ เป็นเอกลักษณ์ของมนุษย์ที่ดีในตัวเองและเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า และนำมาซึ่งโอกาสมากมายในการถวายเกียรติแด่พระองค์ เนื่องจากการกัณฑ์และการให้กัณฑ์เป็นสิ่งที่ดี ผมคาดว่าจะมีการกัณฑ์และการให้กัณฑ์แม้แต่ในสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อเอาชนะความยากจน แต่เพื่อเพิ่มพูนความสามารถของเราในการถวายเกียรติและชื่นชมยินดีในพระเจ้า (แต่ผมไม่รู้ว่าจะอวดรูดอกเบี้ยจะเป็นเท่าไร!)

ทัศนคติในใจ

พระบัญญัติสิบประการจบลงด้วยการเตือนว่าพระเจ้าทรงห่วงใยทั้งการกระทำของเรา และทัศนคติในใจของเราด้วย เพราะพระเจ้าตรัสว่า

“ห้ามโลก... สิ่งใด ๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน” (อพยพ 20:17)

แม้ว่าผมได้ตะปะเด็นนี้ในหลายแง่แล้ว แต่เป็นการเหมาะสมที่เราจะจบการวิเคราะห์แง่มุมเหล่านี้ของธุรกิจด้วยการระลึกว่า ในทุกแง่มุมของกิจกรรมทางธุรกิจ พระเจ้าทรงรู้จักจิตใจของเรา และเราต้องถวายเกียรติแด่พระองค์โดยมีทัศนคติในใจที่พระองค์ทรงปดียินดี

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นศิลาและผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากข้าพระองค์ และการภาวนาในใจ เป็นที่โปรดปราน เฉพาะพระพักตร์พระองค์เถิด” (สดุดี 19:14)

“เพราะพระองค์ทรงทราบความลึกซึ้งของจิตใจ” (สดุดี 44:21; ดูเพิ่มเติมที่ ลูกา 16:15; กิจการ 15:8)

ดังนั้น ในการเป็นเจ้าของทรัพย์สินทั้งหมดของเรา และในการเป็นผู้
อารักขาทั้งหมดของเรา หากเราต้องการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในธุรกิจ
เราควรพยายามหลีกเลี่ยงความเย่อหยิ่งและมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความรัก
และความถ่อมใจต่อผู้อื่นและต่อพระเจ้า ในการผลิตสินค้าและบริการ
สำหรับผู้อื่น และในการใช้สิ่งเหล่านั้นเพื่อความเจริญเติบโตของเราเอง
เราควรมีจิตใจที่ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความดีของพระองค์ในการ
จัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ให้แก่เรา หากเราทำงานให้กับคนอื่น เราควรทำงาน
ราวกับว่าเรากำลังทำงานให้กับ

“องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนท่าต่อมนุษย์ ท่านทั้งหลายก็รู้ว่า
ท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะท่าน
กำลังรับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่” (โคโลสี 3:23-24)

และหากคนอื่นทำงานให้เรา เราต้องคิดว่าพวกเขามีคุณค่าเท่าเทียมกัน
ในฐานะมนุษย์ที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า และความปรารถนา
ในใจของเราควรให้งานนั้นนำสิ่งดีมาสู่พวกเขา ไม่ใช่อันตรายมา เรา
ควรขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับเงินและกำไร แต่เราไม่ควรรักเงินหรือกำไร
เลย เราควรรักพระเจ้าและเพื่อนบ้านของเราแทน

และดังนั้น กิจกรรมทางธุรกิจทั้งหมดจึงทดสอบจิตใจของเรา สิ่งดีที่
พระเจ้าประทานให้เราผ่านทางธุรกิจนั้นดีมาก แต่เราต้องระลึกเสมอว่า
พระเจ้าทรงดีกว่าอย่างไม่มีที่สิ้นสุด! ดาวิดกล่าวว่า “ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น
ก็อย่าวางใจในสิ่งนั้น” (สดุดี 62:10) และผู้ประพันธ์สดุดีอีกคนหนึ่ง
กล่าวว่า “นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจาก
พระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ประสงค์สิ่งใดในโลก” (สดุดี 73:25) จิตใจ
ของเรามุ่งมั่นอยู่ที่พระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใดหรือไม่ หรืออยู่ที่สิ่งที่พระเจ้า
ประทานให้? พระเยซูตรัสว่า จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจ

ของท่าน...” (มัทธิว 22:37) และ “ท่านทั้งหลายจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มัทธิว 6:24)

หากเรารักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด เมื่อเรามองดูกิจกรรมทางธุรกิจทั้งหมดในโลกรอบตัวเรา เราจะเห็นความชั่วร้ายปะปนอยู่กับความดี และจากนั้น จิตใจของเราควรรู้สึกเศร้าโศกเสียใจเมื่อเราเห็นพระบัญชาของพระเจ้าถูกละเมิดและพระประสงค์ของพระองค์ถูกฝ่าฝืน แต่จิตใจของเราก็ควรเต็มไปด้วยความยินดี การขอบพระคุณ และการสรรเสริญพระองค์สำหรับความมหัศจรรย์แห่งการทรงสร้างของพระองค์ และสำหรับพระปัญญาอันน่าทึ่งของพระองค์ในการออกแบบวิธีการที่น่าอัศจรรย์มากมายซึ่งกิจกรรมทางธุรกิจในตัวมันเองนั้นดีโดยพื้นฐานและนำมาซึ่งการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

พลกระทบ ต่อความยากจนของโลก

จนถึงตอนนี้ ผมได้พยายามกระตุ้นให้คุณผู้อ่าน ให้เปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมทางธุรกิจ ผมไม่ต้องการให้คุณรู้สึกผิดอย่างคลุมเครือเกี่ยวกับธุรกิจ และผมไม่ต้องการให้คุณรู้สึกเพียงแค่ว่าธุรกิจเป็นสิ่งที่เปิ่นกลางทางศีลธรรม แต่ก็มีประโยชน์บ้าง เพราะอย่างน้อยก็เป็นวิธีการในการเผยแพร่พระกิตติคุณ แน่แน่นอนว่า ผมเห็นด้วยว่าธุรกิจเป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการเผยแพร่พระกิตติคุณ ผมยินดีและขอบคุณพระเจ้าที่มีธุรกิจหลายพันแห่งทั่วโลกที่ทำประโยชน์อย่างมากทั้งในด้านส่วนตัวและด้านการเงินเพื่อเผยแพร่พระกิตติคุณ

แต่ผมกำลังมุ่งไปที่บางสิ่งที่มากกว่านั้น ผมไม่ต้องการให้คุณรู้สึกผิดอย่างคลุมเครือเกี่ยวกับกิจกรรมทางธุรกิจ แต่อยากให้คุณชื่นชมยินดีในความดีงามของธุรกิจโดยตัวของธุรกิจเอง เพราะนี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ เมื่อดำเนินธุรกิจด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า ผมอยากให้คุณผู้อ่านมีความอึดอุมใจและขอบคุณพระเจ้าสำหรับ:

1. การเป็นเจ้าของ (Ownership)
2. ผลិតภาพ (Productivity)
3. การจ้างงาน (Employment)
4. การทำธุรกรรมเชิงพาณิชย์ (Commercial transactions)
5. กำไร (Profit)
6. เงิน (Money)
7. ความไม่เท่าเทียมกันของการครอบครองทรัพย์สิน
(Inequality of possessions)
8. การแข่งขัน (Competition)
9. การกู้ยืมและการให้กู้ยืม (Borrowing and lending)

อย่างไรก็ตาม ณ จุดนี้ บางคนอาจคิดว่า แล้วคนยากจนล่ะ? คนที่แทบจะไม่มีอะไรเป็นของตนเองเลย ไม่สามารถซื้อขายได้ ไม่สามารถทำกำไรได้ ไม่มีเงิน และไม่มีโอกาสที่จะแข่งขัน? สิ่งเหล่านี้จะมีประโยชน์อะไรกับพวกเขา?

ดังที่ผมได้กล่าวไว้ในบทที่ 7 ข้างต้น เราควรพยายามช่วยเหลือคนยากจนและพยายามเอาชนะความยากจนของพวกเขาเสมอ ยอห์นกล่าวว่า “แต่ถ้าใครมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังไม่เปิดใจช่วยเหลือ ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในคนนั้นได้อย่างไร?” (1 ยอห์น 3:17) และเปาโลกล่าวในกาลาเทีย 2:10 ว่า “ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงให้เรานึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าทำอย่างกระตือรือร้นอยู่แล้ว” (กาลาเทีย 2:10; ดูเพิ่มเติมใน มัทธิว 25:39-40; กิจการ 2:45; 4:35; โรม 12:13; 15:25-27; เอเฟซัส 4:28; ทิโมธี 3:14; ฮีบรู 13:16)

แต่เราควรระลึกถึงคนยากจนอย่างไร? เราควรเปิดใจให้กับพี่น้องที่ขัดสนอย่างไร? วิธีแก้ปัญหาระยะสั้นคือการให้อาหารและเสื้อผ้าแก่คนยากจน และนั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่มันไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาระยะยาว เพราะอาหารก็จะถูกกินหมดและเสื้อผ้าก็จะเสื่อมสภาพไป

ผมเชื่อว่า วิธีเดียวในการแก้ปัญหาคือความยากจนของโลกในระยะยาว คือธุรกิจ นั่นเป็นเพราะธุรกิจผลิตสินค้า และธุรกิจสร้างงาน ธุรกิจยังคงผลิตสินค้าต่อเนื่องปีแล้วปีเล่า และยังคงจัดหางานและจ่ายค่าจ้างต่อเนื่องปีแล้วปีเล่า ดังนั้น หากเราต้องการเห็นวิธีแก้ปัญหาคือความยากจนของโลกในระยะยาว ผมเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นผ่านการเริ่มต้นและรักษาธุรกิจที่มีประสิทธิภาพและทำกำไรได้

จากการกล่าวมาทั้งหมดนี้ ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นผ่านการเริ่มต้นธุรกิจในประเทศยากจนและในย่านยากจนในประเทศที่พัฒนาแล้ว อีกวิธีหนึ่งที่ธุรกิจช่วยเอาชนะความยากจน แม้จะไม่เห็นชัดเจนนัก คือการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพ ทำให้สินค้าคุณภาพดีมีราคาถูกลงในตลาดโลก เนื่องจากธุรกิจที่มีการแข่งขันและทำกำไรได้ในประเทศที่พัฒนาแล้วได้ทำให้ราคาเครื่องคิดเลขพลังงานแสงอาทิตย์ลดลงจาก 100 ดอลลาร์เหลือ 1 ดอลลาร์ แม้แต่นักธุรกิจที่ได้รับเงินกู้เพียง 237 ดอลลาร์ก็สามารถซื้อเครื่องคิดเลขสำหรับธุรกิจใหม่ของเขาได้

แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง หากวิธีแก้ปัญหาคือความยากจนของโลกคือการดำเนินธุรกิจอย่างถูกต้อง แล้วทำไมธุรกิจจึงยังไม่ได้แก้ปัญหาคือความยากจนของโลกไปแล้ว? เหตุผลหนึ่งก็คือมีอุปสรรคมากเกินไป

ดังที่ผมได้กล่าวไว้ข้างต้น ในหลายประเทศที่ยากจน ระบบราชการที่มากเกินไปทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือธุรกิจได้อย่างถูกกฎหมาย และการเติบโตทางเศรษฐกิจก็ถูกหยุดชะงักก่อนที่จะเริ่มต้นได้ อีกอุปสรรคหนึ่งซึ่งบางครั้งก็เกี่ยวข้องกัน คือการใช้

9 การอ้างอิงในบทที่ 1 หมายถึง 1 ถึง เฮอรัลด์ เดอ โซโต, The Mystery of Capital

อำนาจทางธุรกิจในทางที่ผิดอย่างบาป เพื่อเอื้อประโยชน์แก่คนส่วนน้อย และกีดกันไม่ให้คนอื่นเริ่มต้นธุรกิจที่แข่งขันได้ อุปสรรคอีกประการหนึ่งคือรัฐบาลชั่วร้ายซึ่งยึดความมั่งคั่งของประเทศไป จึงทำให้ธุรกิจไม่สามารถช่วยให้ผู้คนเอาชนะความยากจนได้ อีกอุปสรรคหนึ่งคือรัฐบาลที่กดขี่ซึ่งขัดขวางและทำลายธุรกิจเพื่อเพิ่มอำนาจของตนเอง¹⁰ อุปสรรคอีกประการที่ขัดขวางไม่ให้ธุรกิจแก้ปัญหาความยากจนได้คือ รัฐบาลที่อ่อนแอซึ่งไม่ลงโทษอาชญากรรมหรือการฉ้อโกง¹¹ และไม่บังคับใช้สัญญาหรือสร้างระบบธนาคารและศาลที่มั่นคง

ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาใหญ่ และจะสามารถเอาชนะได้ก็ต่อเมื่อผู้มีอำนาจในประเทศที่ยากจนเหล่านั้นตัดสินใจที่จะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง รวมทั้งให้ความสำคัญกับประโยชน์ของประเทศมากกว่าการรักษาอำนาจและสิทธิพิเศษไว้สำหรับตนเองและพวกพ้อง¹²

แต่ผมคิดว่าอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้กิจกรรมทางธุรกิจยังไม่ได้แก้ปัญหาคความยากจนของโลกคือ *ทัศนคติเชิงลบต่อธุรกิจ* ในชุมชนโลก และทัศนคติเชิงลบเหล่านี้ยังนำไปสู่และเพิ่มความรุนแรงให้กับปัญหาอื่น ๆ ที่ผมเพิ่งกล่าวถึงด้วย

10 ตัวอย่างเช่น บทบรรณาธิการใน Wall Street Journal ซีให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อธุรกิจมากขึ้นในรัสเซียยุคปัจจุบัน “กองกำลังความมั่นคงกำลังแทรกแซงกิจกรรมทางธุรกิจเมื่อใดและที่ใดก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ สำนักงานอัยการสูงสุดประทับตราลงรับรองข้อกล่าวหาต่อเจ้าสัวและธุรกิจขนาดใหญ่ตามคำสั่งจาก Kremlin ในขณะที่อัยการท้องถิ่นกำลังดำเนินการณรงค์ต่อต้านธุรกิจเพื่อตอบสนองความคาดหวังของผู้ว่าการรัฐและนายกเทศมนตรีของพวกเขา” (“KGB State,” โดย แกรี คาสปาร์อฟ, Wall Street Journal, 18 กันยายน 2003, A16)

11 ปัญหานี้พบได้ในรัสเซียสมัยใหม่เช่นกัน ตัวอย่างเช่น เราได้ยินรายงานบ่อยครั้งเกี่ยวกับการตีมาเพี้ยควบคุมเศรษฐกิจอย่างกว้างขวางในหลายส่วน

12 หลายการศึกษาระบุถึงปัจจัยทางกฎหมายและสังคมที่จำเป็น เพื่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนในประเทศ ดูตัวอย่างเช่น ไบรอัน กริฟฟิธส์, The Creation of Wealth (London: Hodder and Stoughton, 1984; Downers Grove Ill.: InterVarsity, 1985)

หากผู้คนคิดว่าธุรกิจเป็นสิ่งชั่วร้าย พวกเขาจะลังเลที่จะเริ่มต้นธุรกิจ และพวกเขาจะไม่มีวันรู้สึกมีอิสระที่แท้จริงในการทำงานในธุรกิจ เพราะมันจะถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกแห่งความรู้สึกผิดจ่อมปลอมเสมอ ใครเล่าจะสามารถสนุกกับการเป็นนักวัตถุนิยมที่ชั่วร้าย ที่ทำงานกับเงินที่ชั่วร้าย เพื่อหาทำไรที่ชั่วร้าย ด้วยการเอาเปรียบแรงงาน และผลิตสินค้าที่ตอบสนองความโลภอันชั่วร้ายของผู้คน เสริมความหยิ่งยโสที่ชั่วร้าย รักษาความไม่เท่าเทียมกันในการครอบครองทรัพย์สินที่ชั่วร้าย และหล่อเลี้ยงการแข่งขันที่ชั่วร้ายของพวกเขา? ใครจะอยากอุทิศชีวิตให้กับการแสวงหาที่ชั่วร้ายเช่นธุรกิจ? รัฐบาลไหนจะอยากออกกฎหมายและนโยบายที่ส่งเสริมสิ่งชั่วร้ายเช่นธุรกิจ? หากธุรกิจเป็นสิ่งชั่วร้าย แล้วทำไมจึงไม่เก็บภาษีและควบคุมจนธุรกิจแทบจะอยู่รอดไม่ได้? และด้วยทัศนคติที่ว่าธุรกิจเป็นสิ่งชั่วร้ายโดยพื้นฐานในทุกส่วน กิจกรรมทางธุรกิจจึงถูกขัดขวางในทุกจุด และความยากจนก็ยังคงอยู่ (ที่จริงแล้ว หากมารร้ายต้องการจะกักขังมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ในพันธนาการแห่งความยากจนตลอดชีวิต ก็ยากที่จะคิดถึงวิธีที่ดีไปกว่าการทำให้ผู้คนคิดว่าธุรกิจเป็นสิ่งชั่วร้ายโดยพื้นฐาน เพื่อให้พวกเขาหลีกเลี่ยงการเข้าไปเกี่ยวข้องกับธุรกิจหรือต่อต้านธุรกิจในทุก ๆ ครั้ง และดังนั้น ผมจึงสงสัยว่าทัศนคติเชิงลบอย่างรุนแรงต่อธุรกิจในตัวเอง - ไม่ใช่ต่อการบิดเบือนหรือการธุรกิจในทางที่ผิด แต่เป็นทัศนคติต่อกิจกรรมทางธุรกิจ ในตัวเอง - เป็นคำโกหกของศัตรูที่ต้องการกีดกันไม่ให้ประชากรของพระเจ้าทำตามพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จ)

แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคริสเตียนสามารถเปลี่ยนทัศนคติของตนต่อธุรกิจ และถ้าคริสเตียนสามารถเริ่มเปลี่ยนทัศนคติของโลกที่มีต่อธุรกิจ?

หากทัศนคติต่อธุรกิจเปลี่ยนไปในทางที่ผมได้อธิบายไว้ แล้วใครเล่าจะต้านทานการเป็นผู้มีอำนาจเหนือโลกอย่างพระเจ้าทรงโปรดปราน ผู้ใช้วัสดุจากการทรงสร้างที่ดีของพระเจ้า และทำงานด้วยของประทาน

แห่งเงินทองที่พระเจ้าประทานให้ เพื่อหาทำโรที่ดั่งมในทางศีลธรรม และแสดงความรักต่อเพื่อนบ้านด้วยการให้งานพวกเขาทำและผลิตสินค้าที่ดีที่ช่วยเอาชนะความยากจนของโลก สินค้าที่ช่วยให้ผู้คนถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าสำหรับความดีของพระองค์ ที่รักษาความแตกต่างในการครอบครองทรัพย์สินอย่างยุติธรรมและเที่ยงธรรม และที่ส่งเสริมการแข่งขันที่ดั่งมทางศีลธรรมและเป็นประโยชน์? ช่างเป็นอาชีพที่ยอดเยี่ยมเหลือเกิน! ช่างเป็นกิจกรรมที่รัฐบาลควรสนับสนุนและส่งเสริม! ช่างเป็นทางออกสำหรับความยากจนของโลก! ช่างเป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า!

หมายเหตุ

คำนำ

1. บทความนี้ได้รับการตีพิมพ์ในรูปแบบดั้งเดิมใน *On Kingdom Business: Transforming Missions Through Entrepreneurial Strategies* บรรณาธิการโดยเทตลีนาโอยามาโมริ และ เคนเนธ เอ. เอลเดรด (Wheaton, Ill.: Crossway, 2003), 127-151 หนังสือเล่มนี้รวบรวมกรณีศึกษาที่น่าทึ่งจากคริสเตียนที่กำลังดำเนินธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในประเทศที่หลายคนอาจคิดว่าเป็นไปได้ยากที่สุดในโลกปัจจุบัน

บทนำ

1. การเน้นข้อความทั้งหมดในข้อพระคัมภีร์ที่อ้างถึงเป็นการเพิ่มเติมโดยผู้เขียน

บทที่ 1: ความเป็นเจ้าของ

1. ดู เฮอรัลด์ เดอ โซโต, *The Mystery of Capital: Why Capitalism Triumphs in the West and Fails Everywhere Else* (New York: Basic Books, 2000) ทีมวิจัยนำโดยเดอ โซโตพยายามเปิดโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าขนาดเล็ก (มีพนักงาน 1 คน) ที่ซานเมือลิม่า ประเทศเปรู พวกเขาทำงานในกระบวนการจดทะเบียนวันละ 6 ชั่วโมงและใช้เวลา 289 วัน! ค่าใช้จ่ายคือ 1,231 ดอลลาร์หรือ 31 เท่าของค่าแรงขั้นต่ำรายเดือน (ประมาณเงินเดือน 3 ปี)

พวกเขาเสริมว่า “การขออนุญาตทางกฎหมายเพื่อสร้างบ้านบนที่ดินของรัฐใช้เวลา 6 ปี 11 เดือน ต้องผ่านขั้นตอนการบริหาร 207 ขั้นตอนใน 52 หน่วยงานราชการ... การขอเอกสารสิทธิ์ที่ถูกต้องตามกฎหมายสำหรับที่ดินผืนนั้นต้องผ่าน 728 ขั้นตอน” (19-20) พวกเขาให้รายละเอียดเกี่ยวกับอุปสรรคทางราชการที่ซับซ้อนคล้ายกันในการเป็นเจ้าของทรัพย์สินในประเทศอื่น ๆ เช่น อียิปต์ ฟิลิปปินส์ และเซติ และสรุปว่าการเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือแม้แต่ธุรกิจขนาดเล็กตามกฎหมายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม่มีประสิทธิภาพสำหรับประชากรส่วนใหญ่ในประเทศโลกที่สามหลายประเทศ

บทที่ 6: เงิน

1. เวน กรูเต็ม, *Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine* (Leicester, U.K.: InterVarsity, and Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1994)
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language* (Boston: Houghton Mifflin, 1992), 1166

บทที่ 7: ความไม่เท่าเทียมกันของการครอบครองทรัพย์สิน

1. ดูโดยเฉพาะ 1 คร. 3:12-15; รวมถึง ดนล. 12:2; มธ. 6:10, 20-21; 19:21; ลก. 6:22-23; 12:18-21, 32, 42-48; 14:13-14; 1 คร. 3:8; 9:18; 13:3; 15:19, 29-32, 58; กท. 6:9-10; อฟ. 6:7-8; ฟป. 4:17; คส. 3:23-24; 1 ทธ. 6:18; ฮีบ. 10:34, 35; 11:10, 14-16, 26, 35; 1 ปต. 1:4; 2 ยน. 8; วว. 11:18; 22:12; ดูเพิ่มเติม มธ. 5:46; 6:2-6, 16-18, 24; ลก. 6:35

บทที่ 8: การแข่งขัน

1. คำจำกัดความ “จิตวิญญาณแห่งการแข่งขัน” ถูกใช้ไว้สำหรับคำนี้ในข้อพระคัมภีร์นี้โดย Koehler-Baumgartner, Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament, 1110

บทที่ 9: การกู้ยืมและการให้กู้

1. แน่นอนว่าธนาคารไม่สามารถปล่อยกู้เงินทั้งหมดได้เพราะจะทำให้ระบบอ่อนแอจนล้มได้ ดังนั้นรัฐบาลจึงกำหนดข้อกำหนดเงินสำรองสำหรับสัดส่วนที่สามารถปล่อยกู้ได้อีกครั้ง ข้อกำหนดเงินสำรองที่แท้จริงไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาในตัวอย่างอย่างง่ายนี้ แต่หลักการทั่วไปของการปล่อยกู้เงินส่วนใหญ่อีกครั้งยังคงใช้ได้
2. ตัวอย่างที่ดีของการใช้สินเชื่อรายย่อย (มักจะมีขนาดสินเชื่อที่ 500 ดอลลาร์หรือน้อยกว่า) เพื่อเริ่มธุรกิจขนาดเล็กในพื้นที่ยากจนของโลกสามารถเห็นได้จากงานบุกเบิกของ Opportunity International ในไคบรูค รัฐอิลลินอยส์ ในปี 2002 พวกเขาให้สินเชื่อ 536,033 ราย และจำนวนเงินกู้เฉลี่ยคือ 237 ดอลลาร์ รายงานประจำปีของพวกเขาแสดงให้เห็นผู้รับสินเชื่อที่มีธุรกิจที่ทำกำไรเช่น แผงขายดอกไม้ แผงขายน้ำตาล ร้านขนมปัง การผลิตผ้าย้อม เครื่องปั้นดินเผา หรือตะกร้า และการเลี้ยงไก่หรือปลา เงินถูกให้กู้ยืมในอัตราตลาด และอัตราการชำระคืนเงินกู้คือ 98 เปอร์เซ็นต์! พวกเขาประมาณการว่าเงินกู้เหล่านี้กำลังสร้างงาน 800,000 ตำแหน่งและส่งผลกระทบต่อชีวิตของผู้คน 4,000,000 คน (ดูบทบรรณาธิการเกี่ยวกับ Opportunity International, “Compassionate Capitalism,” โดย แจ็ค เคมป์ และ คริสโตเฟอร์ เครน, Washington Times, 27 สิงหาคม 2003; www.washingtontimes.com)

บทที่ 11: ผลกระทบต่อความยากจนของโลก

1. การอ้างอิงในบทที่ 1 หมายถึง 1 ถึง เฮอรันั้นโด เดอ โซโต, *The Mystery of Capital*
2. ตัวอย่างเช่น บทบรรณาธิการใน *Wall Street Journal* ซึ่งให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมที่เป็นอุปสรรคต่อธุรกิจมากขึ้นในรัสเซียยุคปัจจุบัน “กองกำลังความมั่นคงกำลังแทรกแซงกิจกรรมทางธุรกิจเมื่อใดและที่ใดก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ สำนักงานอัยการสูงสุดประทับตราয়รับรองข้อกล่าวหาต่อเจ้าสัวและธุรกิจขนาดใหญ่ตามคำสั่งจาก Kremlin ในขณะที่อัยการท้องถิ่นกำลังดำเนินการรณรงค์ต่อต้านธุรกิจเพื่อตอบสนองความคาดหวังของผู้ว่าการรัฐและนายกเทศมนตรีของพวกเขา” (“KGB State,” โดย แกรี คาสปารอฟ, *Wall Street Journal*, 18 กันยายน 2003, A16)
3. ปัญหานี้พบได้ในรัสเซียสมัยใหม่เช่นกัน ตัวอย่างเช่น เราได้ยื่นรายงานบ่อยครั้งเกี่ยวกับการที่มาเฟียควบคุมเศรษฐกิจอย่างกว้างขวางในหลายส่วน
4. หลายการศึกษาระบุถึงปัจจัยทางกฎหมายและสังคมที่จำเป็น เพื่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนในประเทศ ดูตัวอย่างเช่น ไบรอัน กริฟฟิธส์, *The Creation of Wealth* (London: Hodder and Stoughton, 1984; Downers Grove Ill.: InterVarsity, 1985)

เกรซบรรณสาร

พันธกิจ

เกรซบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรม พระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

[facebook.com/gracebannasan](https://www.facebook.com/gracebannasan)

[@gracebannasan](https://www.line.me/@gracebannasan)

[instagram/gracebannasan](https://www.instagram.com/gracebannasan)

ธุรกิจสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้มั้ย? เรามักคิดว่า การนมัสการ ความเชื่อ การประกาศ และกิจกรรมฝ่าย “วิญญาณ” อื่น ๆ ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แต่คำว่าธุรกิจเหมือนจะมีความหมายเท่ากับคำว่าโลก และคอร์รัปชัน ไม่ใช่สิ่งที่เราทำเพื่อเลียนแบบพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์

เวน กรูเต็มเชื่อว่า ในการมีส่วนร่วมกับการทำงานและธุรกิจ เราถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เพราะเรากำลังทำตามพระราชกิจแห่งการสร้างสรรค์สร้างของพระเจ้าเอง หนังสือที่อยู่บนรากฐานของพระคัมภีร์เล่มนี้จะให้แนวทางที่เปี่ยมด้วยความคิดใคร่ครวญในการเลียนแบบพระเจ้า ระหว่างการติดต่อกับปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า เพื่อนร่วมงาน ลูกน้อง และธุรกิจอื่น

“เป็นการทบทวนอย่างรอบคอบเกี่ยวกับจุดประสงค์และความหมายของธุรกิจ รวมทั้งมุมมองใหม่ในการนำเกียรติยศและสง่าราศีของพระเจ้ามาสู่การประกอบธุรกิจ”

– ซี. วิลเลียม พอลลาร์ด

ประธานกิตติมศักดิ์, The ServiceMaster Company

“ช่วงเป็นการเตือนเปี่ยมความหมายว่า ชีวิตในการทำธุรกิจของคุณสามารถเป็นส่วนสำคัญในการปรนนิบัติพระเจ้าและสร้างผลกระทบต่อบุคคลอื่นอย่างนิจนิตย์!”

– เดฟ บราวน์

อดีตซีอีโอ, LensCrafters

เวน กรูเต็ม (PhD. มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์, DD พระคริสตธรรมเวสต์มินนิสเตอร์) ศาสตราจารย์วิจัยทรงคุณวุฒิสำหรับศาสนศาสตร์และการศึกษาพระคัมภีร์แห่งวิทยาลัยพระคริสตธรรมฟินิกซ์ และยังเป็นสมาชิกของคณะกรรมการผู้ดูแลด้านการแปล (Translation Oversight Committee) สำหรับพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ English Standard Version และเป็นบรรณาธิการทั่วไปสำหรับพระคัมภีร์ฉบับศึกษา ESV Study Bible รวมทั้งเป็นผู้เขียนหนังสือกว่า 25 เล่ม

eBook

ISBN 9786169465232

